

# KOPINNA

## ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΥΠΟ

ΧΡΗΣΤΟΥ Σ. ΧΙΩΤΟΥ

ΕΤΟΣ Β.

ΙΟΥΝΙΟΣ 1876

ΦΥΛ. Δ'

### Ο ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ

ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΕΛΛΗΣΙΝ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΑΔΕΛΑΪΔΟΣ Γ. ΤΕΡΤΣΕΤΗ

"Ω πατέρες Ἑλλήνων, ἵτε,  
Ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δὲ  
Πατέρας, γυναῖκας, θεών τε πατρώφων ἔδη  
Θήκες τε προγόνων· νῦν ὑπὲρ πάντων ἄγων  
ΑΙΣΧΥΛΟΥ Πέρσαι,

"Ο ἀνθρώπος ἀκούσιως προσκολλάται εἰς τοὺς τέ-  
τους ἐκείνους, παρ' οἷς ἐγεννήθη, ἀγαπῶν καὶ τοὺς ἀ-  
μόρφους κύτεν λίθους. Ἰσως ή ἴδιάζουσα πόλις του ε-  
στίν ἀστηρούν καὶ ἀθέρυθον πολύχυτον, περικυκλούμενον  
ὑπὸ ἀδιεξόδων στενωποιῶν καὶ περικρήμνων δρέων,  
ἄλλ' αὐτη εἶναι ὁ τόπος τῆς γεννήσεώς του. Ἐνταῦθε  
εἶδε τὸ φῶς, ἐνταῦθα ἡγαπήθη καὶ διῆλθε τὴν εὐδαι-  
μονεστέραν ἡλικίαν ἀμέριμνον καὶ ἀνέφελον, ὡς τὸ πτη-  
νὸν ὑπὸ τοὺς κόλπους τῆς μητρός του. Προΐόντος τοῦ

Σ. Σ. Κ. Τὴν ἀξιόλογον ταῦτην πραγματείαν ἀπέστειλεν τὸν παραληθετού, ή διαπρεπής κυρία Ἀδελαΐς Τερτσέτη, σ-  
λυγος τοῦ ἡμετέρου συμπολίτου Γεωργίου, οὕτινος περιττὸν  
ἐνταῦθα νὰ ὑποικίνησμεν τὸ ἀρχαῖκὸν θῆρος καὶ τὰς πολυειδεῖς  
γνώσεις, ἃς ἐπεδείκνυε διὰ μορφῆς ὅλως ἀπερίττου, ὑπὸ δψι γ-  
ειποτε ἔχων διε, ὥπως ἀποδῆ τις καταληπτός, ὁφείλει νὰ παρί-  
σταται μᾶλλον ἀπλοίκος τῷ πνεύματι ὡς διε προσήματα τυγχά-  
νει. Διατελέσας, ὡς γνωστόν, βιδοιούλαξ τῆς βουλῆς ἐπὶ μα-  
κρόν, κοιτᾷ πάντων συμπράξεις καὶ συναινέτε, ἐλάμβανε κατ' ἔτος ἀφορμὴν, ἐλώπιον πολυπληθοῦς ἀκροστηρίου, νὰ ἔξυμνῃ  
τὸν ιερὸν ἄγνων διὰ πυρωδῶν καὶ αἰώνιων νέων ἐκφράσεων, καὶ  
οιστάμενος ὁ ὅμοιοφιλέστερος τῶν ρητόρων καὶ ἀγαπητότερος  
ποιητής. Ήν δὲ ἄγρος. Οιστάτης τῆς δημοτικῆς φωνῆς, ἦν ἔ-  
γραφεν ἀνθρότατα, θεωρῶν, κατὰ τὸν Πλάτωνα, ἀριστον αὐ-  
τῆς διδάσκαλον καὶ ἐρμηνευτὴν τὸν λαὸν, εἰς οὗτον τὴν ἐπο-  
μηγορίαν ἀπηυθύνετο. Πολλὰ δὲ ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ μετέ-  
φρασε γαλλιστὶ ή ρητέσα αὐτοῦ σύζυγος Ἀδελαΐς, τῆς τὴν  
πολυμάθειαν περιττὸν ἐνταῦθα νὰ ἔξυμνήσωμεν, ἀτε γνωστῆς  
καὶ διὰ πολλῶν ἄλλων αὐτῆς ἔργων.

χρόνου, ὁ πεφιλημένος ἔρως τοῦ πατρίους ἐδάφους ἀν-  
τικαθίσταται διὰ τῆς ἀνάγκης τῆς ὁρίσεως καὶ τῆς  
γάπτεως. Δέον νὰ περιέλθωμεν τὸν κόσμον, νὰ ἀνταλ-  
λάξωμεν ἰδέας καὶ νὰ συνχνηθῶμεν μετὰ τῶν ὅμοίων  
μας. Οὕτω λοιπὸν τὸ ἀνωτέρω τοῦτο ἔνστικτον ὑπείκει  
εἰς τὴν ἀκάθεκτον ὅρμην, ἥτις ὥθετ πάντας ἡμᾶς πόδες  
τὰ πρόσω. Τότε δὲ κόσμος διανοίγεται ἐνώπιόν μας, τὰ  
δὲ πεπλανημένα νῆματα βλέμματα ἐπίζητοῦσι τὸ ἀνύ-  
παρκτον θέαμα τῶν θελγήτρων καὶ τῶν ἑορτῶν του.  
Βορδύτερον δημιούργησαν πλήρεις ἀπογοητεύσεις ἔνε-  
κα τῶν διαψευσθεισῶν ἐλπίδων μας, προσθεβλημένοι δὲ  
ὑπὸ τῶν συμφορῶν ἀμειλίκτου εἰμαρμένης, ἐπίζητωμεν  
ἔσευλον κατὰ τῆς ἐπικειμένης θυέλλης, ή πατρώχ έ-  
στια παρίσταται νῆματα μετὰ τῶν ὅδυτέρων αὐτῆς ἀνα-  
μνήσεων. Ἐπισκοπούμεθα αὖθις ἐνταῦθα πλήρεις ἀθυ-  
μίας καὶ αἰσθήματος ἐν μέσῳ χαρίεντος διμήλου, περι-  
ερχόμενοι τὰς ἀφρόρους αὐτῆς γχίας, εἴτε μετὰ τῶν συν-  
ετίρων νῆμαν, εἴτε μόνοι καὶ δινειροπόδοι, ἐπιθυμοῦν-  
τες νὰ ἀναγνωρίσωμεν τὰ πρότερον ἐπ' αὐτῆς ἀφείνεται  
ἴγην μας. Ακούομεν τὴν φιλάρεσκον φωνὴν τῶν γεννυ-  
τόρων, θλίβομεν τὴν χειρα φίλου τινός, κεκαλλυμέ-  
νοι δὲ ὑπὸ τῶν τραχυμάτων, ἀτινα δέ κόσμος προύξι-  
νησεν νῆμαν, αἰσθηνόμεθα ἔχυτονς οἵνει διαγεννηθέντας  
ἐν μέσῳ τῶν λαμπρῶν τούτων εἰκόνων τῶν πρώτων  
νῆμάν εντυπωσεων.

"Αν δημιούργησε τῆς πατρίδος περιωρίζετο μόνον  
ἐπὶ τῶν τοπικῶν περιστάσεων, οὐδέποτε ηθελεν εἰσθιε  
ἀνώτερος τοῦ κτήνους. Περὶ τῷ ἀνθρώπῳ, μεταρπιού-  
μενος ὑπὸ τῆς διττῆς ὥθησεως τοῦ ὥραίου καὶ τοῦ ἀ-  
πείρου, ἐκτείνεται ἐπὶ πάντων τῶν λακούντων τὴν αὐ-  
τὴν γλώσσαν καὶ διαβιούντων ὑπὸ τοὺς αὔτους θεσμούς.  
Πιατρίδα οὗτος δὲν ἔννοει τὸν λειμῶνα ή τὸν λόφον του,  
τὸν σταυρὸν τοῦ κωδωνοστασίου ή τὸν ἀναθρώποντα  
καπνὸν τῆς ἑστίας, διλλὰ τὸν γλυκύτατον καὶ οερώτα-  
τον τῆς ἐλευθερίας δεσμὸν, τοῦ εὐεργετήματος τοῦ  
ὅποιού ἐπιποθεῖ νὰ ἀπολαύσῃ ἀποκατάστασην τοῦ  
θενικοῦ αὐτοῦ δινόματος. Καὶ τῷ ὄντι ἀν δέ κόρως οὗτος  
ἐκδηλούνται διὰ τῶν ἡρωϊκῶν πράξεων μόνον, ἐνεκά  
ψηλού αἰσθήματος ἀφοσιούμεθα εἰς τὸ θηικὸν αὐτοῦ με-  
γαλειόν. Οὐχὶ χάριν τῆς ὥλης, ἀλλὰ χάριν τῆς ἰδέας

τὰ ἄπομα καὶ οἱ λοχοὶ θυσιάζενται. Οἱ τρικέρδοι εἰκεῖνοι Σπαρτιάται, ἀποθανόντες ὅπως φρανῶσιν ὑπείκοντες τοῖς πατρίοις νόμοις, ὁ Κάτων αὐτοκτονῶν, ὅπως μὴ ἐπιζήγηταις τὴν καταστροφὴν τῆς Ρωμαϊκῆς ἐλευθερίας, εἰσὶν οἱ ἀληθεῖς τύποι τοῦ πατριωτισμοῦ. Οἱ μὲν ἐνόσουν τούτον ἐν τῇ αὐτητηρᾳ τερήται τῶν ιδίων θεσμῶν, δι' ὧν ἐπεδίωκον τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τῆς Σπάρτης, ὃ δὲ ἐν τῷ ἔρωτι τῆς ἐλευθερίας ἑκείνης, ἥτις παρήγαγε τὸ μεγάλεσσον τοῦ Ρωμαϊκοῦ λαοῦ. Ἀπομείνας οὗτος ὁ μόνος γνήσιος πολίτης τῶν Φεδρικίων καὶ τῶν Σιηπιώνων, οὐδόλως ἕστεργε νὰ ἀσπασθῇ, ὡς πατρίδα, τὴν Ρώμην τῶν Καισάρων. Ός προκύπτει λοιπὸν ἐκ τῶν ἀνωτέρω ὑποδειγμάτων, ὁ πατριωτισμὸς ἔργεται ἐν τῷ ἔρωτι τῶν νόμων καὶ τῶν θεσμῶν, οἵτινές εἰσιν ἡ πηγὴ τοῦ ἡθικοῦ κῦμαν βίου, ἐξ οὗ ἡ πορρᾶς ὁ ἀληθὴς πολιτισμός. Ἐφ' ὅσον δὲ οἱ θεσμοὶ οὗτοι ἀκμάζουσι καὶ προάγονται παρά τινι λαῷ, ἐπὶ τοσοῦτον ὁ ἔρως οὗτος γενικεύεται. Ἐντεῦθεν τὰ ἡρωϊκὰ τρόπαια τῶν πόλεων, ἐφ' ὧν ἔχθρικαὶ δυνάμεις εἰσβαλλουσιν, ὅταν μεγάλως εὐπραγῶσι καὶ ἡ ἄκρα αὐτῶν ἀπόγνωσις, διταν ἡττηθῶσιν. Οὐδεὶς τότε πρέπει νὰ ἐπιλαγῇ βλέπων αὐτὰς ἀνερχομένας ἐπὶ τὴν πυράν, ὡς τὸ Σχγούντιον καὶ πλείστας ἄλλοι, ὧν οἱ κάτοικοι ἔπεισον μαχόμενοι ἐπὶ τῶν ἐρειπίων των. Οἱ πολίται τῆς Καρχιδόνος ὠσταύτως ἐπορεύθησαν ὡμιληδὸν νὰ ριψθῶσιν εἰς τὰς φλόγας τὰς ἀναφεύσας ὑπὸ τοῦ Σκηπίωνος, ἐπιθυμοῦντες σαπαντες νὰ ἐκπνεύσωσι ποτὶν ἢ ἵδωσι τὰς ρωμαϊκὰς θεγεῶνας, ἐφοριαύσας ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς ἐρημωθείσης αὐτῶν πόλεων. Οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ δύνχται νὰ παρκυμοθῇσῃ ἀληθῆ φιλοπάτεριδα ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῆς πεφιλημένης αὐτῷ γῆς.

Οταν δημοςίου νικηθῶσιν εἴτε ίπδιος ἐχθροὶ κῶν δυνάμεων, εἴτε ἔνεκα ιδίων διενέξεων, τότε οἱ μάλλον νουνεγχεῖς καὶ δραστήρεις πολεῖται προσλαμβάνουσι τὰ λείψανα τῶν πολυτίμων αὐτῶν κειμολίων καὶ πορεύονται νὰ δημιουργήσωσι πατρίδα ἐπὶ ἄλλοτρας γῆς. Καὶ οἱ Ἑλληνες ἐπομένως, μετὰ τὴν καταστροφὴν αὐτῶν, ἐνεκαθίδρυσαν πολυτρίθιμους ἀποικίας ἐν Αἰγαῖονδρείᾳ, ἔνθα ἐζηκολούθουν νὰ μεταδίδωσι τὰς ἀειπότες ζωοδόχους πηγὰς τοῦ λαμπροῦ αὐτῶν πολιτισμοῦ. Ο δὲ Κωνσταντίνος μετέφερεν ἐπὶ τῶν δύθιῶν τοῦ Βασιλείου τὰ λείψανα τῆς μεγάλης αὐτοκρατορίας, ὅτε ἡ Ρώμη ὑπέκυψεν εἰς τὰ στίφη βαρβάρων. ἔθιναν, οἵ τινες ἐζειδικήθησαν ἐν αὐτῇ τὴν δικρανήν τοῦ κόσμου.

Πλεῖστοι ἑστορικοὶ διικτείνονται ὅτι ὁ Κωνσταντīνος μετήγαγε τὴν πρωτεύουσαν αὐτοῦ εἰς τὸ Βυζάντιον, μόνον καὶ μόνον ὅπως ἀπομονωθῇ ἐκ τῶν Ρωμαίων, οἵτινες οὐδὲλλως διέκειντο εὐνοϊκοὶ πρὸς αὐτόν. Ἀλλὰ διικτί νὰ ἀρνηθῶμεν ὅτι δὲν ὑπεκινήθη εἰς τοῦτο ὑπὸ ὑψηλοτέρας ἰδέας; Αἱ ἐπίνοιαι τῶν μεγάλων ἀγορῶν γενικῶς οὐδὲλλως ἐννοοῦνται. Αὗται αυχένακις καλύπτουσι διὰ βραχείας δμήχλης τὸ ὕθητικὸν αἴτιον. «Ἐγώ εἰμι ὁ ὁδηγός, ὁ ὁδεύων ἐνώπιον μου καὶ ἀνεφώνει διδρυτῆς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, σκιαγραφῶν τὰ δ-

πιχ τῆς νέας πόλεως, «καὶ δὲν θέλω σταματήσης εἰδὴ  
•έκει» ἔνθα καὶ ἔστη. «Ο εἰς ἄπαντας λοιπὸν τούς συγ-  
χρόνους αὐτοῦ ἀγνωστος λόγης, δι' οὗ δὲ ἀνὴρ εὗτος  
δραμάθησε τὸ μέγα ἐκεῖνο διάβημα, ἔκειτο τότε ἐν  
πλήρει φωτὶ ἐνώπιον του. «Οταν ἄλλως τε παρατηρή-  
σαμεν τὸ μέγχ ἐκεῖνο κράτος τῆς Ἀντολῆς, συγκεί-  
μενον ἐκ τοσούτων πολυυρίθμων λειψάνων καὶ ἑτερογε-  
νῶν στοιχείων, ἀδικηπότες προσσχαλλόμενον ὑπὸ ἀπείρων  
ἄγριων δρόδων, διαμελιζόμενον δὲ ὑπὸ τῶν Λαζίνων καὶ  
ἀπειλούμενον πανταχόθεν ὑπὸ τῶν Τούρκων, νὰ ὑφί-  
σταται ἀπέναντι ὅλων τούτων ἐπὶ ἔνδεκα ὅλοκλήρους  
ἔκατοντα επτηρίδας, ἔνεκα τῆς ἀπερχμίλου ωφελείξες τῆς  
Ιδιαζόυστης αὐτοῦ θέσεως, ἀναγκαζόμενα νὰ πιστεύσω-  
μεν ὅτι δὲ θεμελιωτὴς τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπε-  
θύμησε δὲ αὐτῆς νὰ εἰσαφθῇσῃ τὴν συνέχειαν τοῦ ρω-  
μαϊκοῦ μεγαλείου.

Εἶναι ἀλλιθέας ὅτι οἱ Ἕλληνες, οἱ μετά τὴν διαδοχὴν  
τῶν Καισάρων κληθήντες εἰς τὴν ἀνίδρυσιν τοῦ νέο-  
ου κράτους, δὲν ἦσαν ἔκεινοι, οὓς γινώσκομεν κατ-  
μεθ' ᾧν ἐξ ἀπαλλῶν ἀνακονοῦμεν ὅτι η καρδία ἔχει  
εὐγενεῖς καὶ δ νοῦς ὑψηλόν. Οὗτοι δὲν ἔνομιζον τότε  
συνεταῖροι τοῦ Δεσπότη ή τοῦ Θεμιστοκλέους, ἀλλ' ἔ-  
θνης συρόμενον εἰς τὸ ἄρμα τῶν κυριαρχῶν αὐτοῦ, κατ-  
ὑπεξειλον ἀπὸ τεσσάρων αἰώνων εἰς τὰς περιπετείας κατ-  
ιδιοτροπίας τοῦ ἀπεράντου ρωμαϊκοῦ κράτους. Οταν βλέ-  
πωμεν τὸν Νέρωνα, τὴν ἔνσαρκον ταύτην εἰκόνα τοῦ  
κτηνωδεστάτου δεσποτισμοῦ, λαμβάνοντα χιλίους ὀλτε-  
κοσίους στεφάνους εἰς ἀπαντας τοὺς Ἕλληνικούς ἀγῶ-  
νας, εὐκόλως ἐννοῦμεν διόσσον δι γένος καὶ δι ρωμα-  
τὴν κατάκτησις ἐγοιθέντας τοὺς ὡραιοτέρους θεσμοὺς  
τῆς Ἑλλαδος, τὰς δούλιας τὰ τελευταῖς αὐτῶν φυχικά  
ῷφειλον νὰ μπορεῖσι τὴν ἐπίδρασιν μεγάλειτέρως καὶ  
δὴ πνευματικωτέρως κατατίθεσαι, ήτις περιεπιτύχατο  
ἐν ἔκτῃ τὸν κόσμον καὶ τοὺς αἰῶνας.

Ο Χριστιανισμός ἔδρασεν νὰ ἐγκαθιδρυθῇ ἐν Ἑλλάδι. ἐνθα τὰ θαύματα τοῦ Βούχηγγελίου εὑρον ὀλιγίστους θικούτας μεταξὺ τῶν λεπτολογών ἐκείνων πνευμάτων. Καίτοι δὲ ἀπόντες ἑθεώρουν βεβαίων τὴν κατάπτωσιν τῶν πατρίων ἡδῶν, ἐθνική τις ὑπεροχανία οὐχ ἡττου κατεῖχεν αὐτούς εἰσέτει, ἴσχυρώς προτικολλητημένους εἰς τὴν θρησκείαν ἐκείνην, ἥτις ὑπῆρχεν ἡ λαμπάς τοῦ φωτοεβόλου αὐτῶν πολιτισμοῦ.

‘Η πατρίς τοῦ Ὁμήρου δὲν ήδύνατο ἀπαθῆς νὰ δικαιωρισθῇ τῶν ἐφεστείων αὐτῆς θεῶν, οὔτενες διεφώτιζον τὸ διάδημα τῶν δεσποιῶν τοῦ κόσμου καὶ τὴν σημαίαν τῶν ρωμαϊκῶν στρατῶν. ‘Ο δέ Ὁλυμπίας ἀγθίστηκε ἐπὶ πολὺ ἔναντι τοῦ Θεοῦ τοῦ Γολγοθᾶ.

Κλονίζεται δημως οὐτος ἐπὶ τέλει, οἱ δὲ Ἑλλήνες  
θεωροῦντες ἐκλείποντα, μετὰ τοῦ λαμπροῦ διμίλου τῶν  
θεοτάτων αὐτῶν, τὰ τελευταῖα ἔχντα τῆς πρωτογενεῖς  
καὶ ἐνδοξοτέρες ὑπάρχειν των, εἰσέρχονται εἰς νέαν  
φάσιν, ην θεωροῦσιν ἐν ἀρχῇ δὲ μεταβατικὴν ἐποχὴν.  
Ἀπεισαὶ αἱ ἀρχαῖαι ἀρεταὶ ἐνεψόλευσαν τότε ἐπὶ τῶν  
ἐρειπίων τῆς εθνικῆς κοινωνίας, τοῦ χριστιανισμοῦ οὐτ-

δόλως εἰσέπι τε εἰσχωρήσαντος εἰς τὰς ἀτομικὰς πράξεις.  
Οὐ:ως ἔχοντων τῶν πραγμάτων, δι πατριωτισμὸς ἀ-  
γνοῶν ποὺ νὰ προσαράξῃ, κατέφυγεν εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ ἐ-  
δάφους. ἔρωτα δὲ λως ὑλικὸν, δῆτις οὐδὲν μέγα δύναται πα-  
τε νὰ ἐπιτύχῃ. Μάχεται τις καὶ θυσιάζεται εὐχέρεστας χάριν  
κοινῆς πατρίδος, ἡστίνος τὸ πολιτικὸν μεγχλεῖον ἐλεκτρί-  
ζον τὴν διάνοιαν ἴσχυροποιεῖ τὸ ἡμέτερον φρόνημα.

Τεθνάμεναι γάρ καλὸν ἐπὶ προμάχοις πεσόντα  
"Ανδρὶ ἀγαθὸν περὶ ἦ πατρόβι μερνάμενον,

Ἐντριφωνοῦμεν ἐν ὀρίσμέναις στιγμαῖς μετὰ τοῦ ποιητοῦ  
οὐδεὶς δυνατὸς στέργει νὰ παρέξῃ ἔχυτὸν δλοκάυτωμα  
χάριν τῆς γῆς ἑκείνης, ἐν ᾧ διάγει αὐτόχρονα φυτικὴν  
βιώσιν. Δύνασαι δὲ καλαύτως νὰ περιέλθῃς τὴν γῆν τοῦ  
Ηέλοπος, ὃν Ἀλαρίχη, ἂμα δὲ νὰ ὁδηγήσῃς διὰ τῶν  
Θερμοπυλῶν τὰς ἀγρίας στρατίος σου, διότι ἡ Σπάρτη  
δὲν ἔχει πλέον νόμους οὐ; νὰ ὑπερασπίσῃ. 'Ο δὲ ἵππος  
τοῦ Ἀττίλα, ἐπὶ τῶν ἴχνων τοῦ ὅποιού τὸ χόρτον οὐδὲλλωρ  
θέλει ἀναβληστήσει, διήρχετο πρὸ πολλοῦ τὸ ἔδαφος τῆς  
Ἀττικῆς, διότι οἱ Ἀθηναῖοι δὲν εἶχον πλέον θυσια-  
στήρια, ἐν οἷς ἄλλοτε πικρθέντοι ἐστεμέναι προσέφερον  
τὰς ἀπαρχὰς τῶν καρπῶν αὐτῶν πρὸς τὴν Δήμητραν

# ΑΠΟΨΙΣ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

## KATA

### ΤΟΥ ΕΓΓΡΑΦΕΙΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΟΥ

(Συγέγ. καὶ τέλος ὅρα φυλ Β').

Αἱ καταστροφὴ καὶ περιπέτειαι τοῦ φυσικοῦ κέδου  
περέχουσί τι τοσοῦτον ὄρμητικὸν, ἀπάσιον καὶ ἀπρα-  
δόκητον, ὥστε κρίνονται ἄξια θαυμασμοῦ. Τὰ παθήμα-  
τα καὶ αἱ παραφοροὶ αὐτοῦ εἰδίν ως βίος ἐπίμοχθος,  
ὅστις ἀντιπράττει κατὰ τοῦ δικλοῦ καὶ ἀταράχου. Μό-  
νον αἱ ψυχικαὶ συγκινήσεις ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ποι-  
οῦσι καταληπτὴν τῆς φύσεως τὴν θηριωδίαν, ἢν πα-  
ριστῶσι τινες τοσοῦτον εὑάρεστον. Ὄποσοι κίνδυνοι ἀ-  
πειλοῦντι πεφιλομένην ὑπερβῖν! Υφ' ὅπόσας μετακορ-  
φώσεις διθάνατος ἔσφει δὲν παρίσταται πρὸ τῶν ὄφ-  
θελμῶν νῦν! Οὐδεμίᾳ ὠραίᾳ ἡμέρᾳ μὴ συνεπάγουστα  
ἐνιοτε σφοδρὰς καταιγίδας. Οὐδὲν ἀνθροες μὴ ἔγκρυπτον  
δηλετηριώδεις χυμούς. Οὐδεμίᾳ πνοὴ ἀέρος μὴ ἐπιφέ-  
ρουσκ μεθ' ἔχιτης νοσοδέες μίασμα. "Αποσα ἡ ποικίλη  
ψύσις παρίσταται ἐνιοτε ἡλότυπος ἐραστὴς, προσπτιθούσα  
να διαρρήξῃ τὸν κόλπον τοῦ ἀνθρώπου, καθ' ἣν στιγ-  
μὴν μεθύσκεται οὗτος ἐκ τῶν δώρων της.

Οὐδέλας δυνάμεθα νὸν νοήσωμεν τὸ τελικὸν. τῶν φυ-  
σικῶν φαινομένων αἴτιον, ἀν προσκολληθῶμεν μόνον εἰ-  
τὸν συνήθη τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι. "Οπως διὰ τῆς ἀ-  
ναλόγου παραγωγῆς καὶ καταναλώσεως τοῦ ἀνθρακικο-  
ῦ δέξιος διατηρεῖται η τῆς ἀτμοσφαίρας ισορροπία, οὗτο-

διὰ τῆς κατανελώσεως καὶ γενέσεως τῶν φυτῶν καὶ  
τῶν ζώων καὶ τῆς ἀλληλουσύνης τηρήσεως ἀμφοτέρων, συγ-  
κρατεῖται ἡ ἴσοροπία τοῦ δργανικοῦ τούτου κόσμου.  
Τὸ σύναλον τῆς φύσεως; ἀποτελεῖ ἀρμονικὸν τι δλον, ἐν ὅ-  
καζον ἀπομον, καίπερ καθ' ἑαυτὸν οὐτιδακνόν, ἔχει τὸν λόγον  
τῆς ὑπάρξεως του. Πάντα δμως τεῦτα ὑπεκφύγουτι  
τὴν συνήθη ἀπόδειξιν τοῦ ἀκριβοῦς συλλογισμοῦ.  
Πῶς, ἐν παραδείγματι, μήδομεν θεωρήσει τὰ ζῶα, μὴ  
εἰσδύοντες εἰς τὴν ἐκπληξιν, ἢν ἐμποιεῖ ἡ μυστηριώδης  
ἀυτῶν ὑπερβολή; Ποιεῖται τις ἀπεκάλεσσεν αὐτὰ τὰ ὄ-  
ντερα τῆς φύσεως, ἐφ' ὃν ὁ ἀνθρωπὸς ἐπαγχυρυπεῖ ἀδικ-  
λείπτως. Ἀλλὰ ἐπὶ ποιών ακοπῇ ἐπλάσθησαν; Τι σημα-  
νουσι τὰ βλέψυματα ἑκεῖνα, τὰ κεκαλυμμένα διὰ με-  
λανοῦ πέπλου, δηισθεν τοῦ δποίου ἰδέξ τις ἐπιθυμεῖ νὴ  
ἔξέλθη; Ποίει αἱ σχέσεις αὐτῶν μεθ' ήμῶν; Ποίον εἶ-  
δος βίου ἀπολαύσουσι; Πτηνόν τι ἐπιζῆ πλείστην ἀνδρὸς  
μεγχλοφυοῦς, οὐκ οἶδε δὲ δποίς ἕκαρα ἀπόγνωσις κυ-  
ριεύει τὴν καρδίαν ήμῶν ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ περιποθῆσου  
ὄντος, ἀμαὶ δὲ δταν βλέψωμεν τὸ πνεῦμα τῆς ζωῆς  
ζωοποιοῦν μὲν ἔντομόν τι, δπερ ἀκινητεῖ ἐπὶ τῆς γῆς,  
ἐγκατατλεῖπον δὲ τὸ εὐγενέστερον τῶν ἀντικειμένων, δ-  
περ λίαν λατρεύομεν.

Ἐπειδὴ τὸν καταρρέοντα πάγον τὸν διάνοιαν αἰσθάνεται τις θεωρῶν αὐτὸν συνεπαφήν τοι-  
αύτην, ητίς οὐδεμίκιν ἐπιρροὴν ἔχει οὔτε ἐπὶ τοῦ καλοῦ  
οὔτε ἐπὶ τοῦ κακοῦ, ἀτίνα δύναται ἐν ᾧτινι νὰ ἐπιφέρῃ.  
Τότε αἱ ζωηραὶ καὶ ἄπλετοι αὐτῆς ἐντυπώσεις κατα-  
λημβάνουσι τὴν καρδίαν ἡμῶν καὶ διαλέγονται μετ'  
αὐτῆς. "Οταν δὲ τὰ σκοτεῖ ἐκπλήττωσιν ἡμᾶς, δὲν φο-  
θούμεθα τοὺς κινδύνους, εἰς οὓς ἐκτιθέμεθα, ἔνεκεν τῆς  
ὑπὸ τῆς νυκτὸς προσγιγνομένης ἡμῖν συμπαθείας, μεθ' ὁ-  
λης τῆς ἀνίξης καὶ θλίψεως, οὐδὲ συνεπάγεται. Οἱ ήλιοι  
τούναντίον θεωρεῖται ἀπόρροια τῆς θεότητος καὶ δὲ  
πιφρήνης ἀγγελιαφόρος κατεύθυνθείστης δεήσεως. Αἱ πλη-  
σιφεῖς αὐτοῦ ἀκτίνες κατέρρχονται ἐπὶ τῆς γῆς οὐχ  
μόνον πρὸς φωτισμὸν τῶν ἡμετέρων δικερμάτων, ἀλ-  
λὰ πρὸς ἔκφοροιν τοῦ οὐρανίου ἕστιτσ.

Τα ἄνθη ἐπανέργονται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα ἐντρυφήσωσιν ἐν αὐτῷ· νύκτωρ ἐγκλείονται, τὴν δὲ πρωΐαν καὶ τὸ ἑσπέρας διαχέουσιν διὰ τῶν ἀραιμάτων τῶν τοῦ εὐχαριστηρίους ὕμνους· ὅταν ἀνεγείρωνται ἐν τῇ σκοτίᾳ, δὲν περιβάλλονται τὴν συνήθη αὐτῶν αἴγλην, ἐδὲ τῷ φωτὶ τῆς ἡμέρας, ὃ ἥλιος ἀντανακλᾷ ἐπ' αὐτῶν τὰς ποικιλοχρόους ἀκτίνας του, ὡς εἰς οὐράνιο τέξον, καὶ ἀντικατοπτρίζεται ὑπερηφάνως ἐν τῇ καλλιλογῇ δὶ· ἦς τὰ περιεκδόμησε. Ὁ ὑπνος τῶν φυτῶν συγχέει εἰς τινας ὥρας τοῦ ἔτους μετὰ τῆς κινήσεως τῆς γῆς, ἥτις ἐπισύρει εἰς τὰς χώρας ἃς διέρχεται τὸ ἥμισον τοῦ φυτικοῦ καὶ τοῦ ζωϊκοῦ βιοσιλείου ὁμοῦ μετὰ τῶν ὑπνουμένων ἀνθρώπων. Οὕτω, οἱ ὁδοιπόροι τοῦ μεγαλού τούτου πλοίου, ὅπερ ἀποκαλοῦμεν κόσμον, βιωτοῖς ζούνται ἐπὶ τοῦ κύκλου, ὃν διαγράφει ἡ προδικὴ αὐτῶν περιστροφή.

Ἡ εἰρήνη καὶ ἡ πάλη, ἡ ἀρμονία καὶ ἡ παρεφων



Η καταπτηκή τῆς Ρωσίας πολιτική, τοῦ θεμελιωτοῦ αὐτῆς τὰ μεγαλεπόσολα σχέδια τροποποιούσα, δὲν θέλει αἰσθανθῆ τὸ καίριον τραῦμα ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς χρᾶς καὶ ἀγχαλλιάσεως.

Η ἀριστοκρατικὴ καὶ δὴ συνταγματικωτάτη Ἀγγλία, ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τοῦ καινοβουλευτικοῦ αὐτῆς βίου τὴν χρονικότητα τῶν πρακτικῶν ἕργων ἀποθυράζουσα καὶ τὰ πιστώματά της ἔξησφαλισμένα θεωροῦσα, ἀρκεῖται, ὡς ἔχέρων οἰκονομολόγος, εἰς τὴν θέσην τῶν ἐπὶ τοσού·ω καινωφελῶν χρυσωρυγέων αὐτῆς, ἀφ' ἣς τὸ στοιχεῖον τῆς θυλάσσου, δὲν ἀπειλεῖ, ἀλλ' οὐδὲ δύναται πλέον νὰ ἀναστείλῃ τὸν πρόσδον τῶν νικῶν τοῦ βροτίου ἀνέμου.

Αποδεχόμενος, ὡς ἀπλούστατος; κοσμοπολίτης καὶ οὐχὶ θεοκράτης, τὴνέν μέρει δρομοφροσύνην τῶν ὑμετέρων σκέψων, καθ' ὅτον ἀφορᾷ τὰ τῆς Διεθνοῦς περὶ Ἐνώσεως τῶν Ἑκκλησιῶν Συνόδου, λυπούμενος ἀναγκαζόμενος νὰ ἔκφρασται δημοσίᾳ τὸ γεγονός ὅτι, ἀφοῦ, ἡ Θρησκεία ταπεινωθεῖσα, ἔγενετο ὄργανον τῆς φυγῆς τῶν χριστιανῶν παθῶν προφοῦ διπλωματίας ὅπως ἀλλοτε αὐτη τῆς δολοφόνου κληροκρατίας, μετατίως ἐπικαλεῖται ἡδη τὸν ποιουμένην Παχινόθωσιν ἐπὶ τὴν ἀπλουστέραν μορρήν τῆς τε ἔκωτερης καὶ ἐσωτερηκῆς τῶν δογμάτων λατρείας.

Οστρέμεραι ἐπινέρχεται ὑπὸ τοὺς αἰσιωτέρους οἰωνούς ἡ ἐποχὴ, καθ' θν. ἡ αὐθόρυπτος τῶν διμάδων κλίσις ἔξουδετεροι τὴν ἐνέργειαν ἐπιβλητικοῦ καὶ δὴ τυρχνόφρονος προστλιπομένην βαθυτάδον καὶ κατ' ὀλίγον, ἀνεπατθήτως, ἥρεμακαὶ ἀναιμωτεῖ (!!), πρὸς δόξαν ὑγιῶν ἀρχῶν καὶ καθηρῶν φρονημάτων διὰ τῆς ἔξιστορίσεως τῶν ἀνχυνήσεων καὶ τῆς ἀντιπαραθέσεως τοῦ παρελθόντος πρὸς τὸ παρόν, λείψαντον λίαν ἔτεχνου καὶ ἐπιτετευμένου μάλιστα δεσποτισμοῦ.

Ο προσηλυτισμὸς κατ' ἀρχὴν ἀντιθίνει εἰς τὰς θεμελιώδεις βάσεις τῆς ἐλευθερίας τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας καὶ προσκρούει ἀναφράδον εἰς τὰ συστατικὰ τῆς θείας τοῦ σύμπαντος ἀρματίας, ὡς ὅγκος ζένος καὶ παντάπασιν ἀλλοτρίος τῆς φυσικῆς καὶ ἀπαρεγκλίτου πορείας τῶν ἀναλοιώτων τῆς δημιουργίας γέμων.

Ἡ μὲν πεῖρα διδάσκει, υποβάλλοντας τὴν σειρὴν τῶν ἐνυπήν τοῖς πράξεων εἰς τὸ ἀνώτατον τῆς δικαιοσύνης κριτήριον· ἡ δὲ ἐμπνευστὶς ὑπερφύῶς πως μονιμοποιεῖ, παγιεῖται τὰ ἔχυτῆς δόγματα καὶ ἀνεξηρτήτως πάσῃς οἰκοδήποτε πρωτοβουλίᾳς.

Η αἱματοχυσία, ἐκ τῆς βίας καὶ τῆς ἀποτόμου δρυῆς ἀγενῶν καὶ ἀγρίων παθῶν προσδύσα, εἶναι ἡ μᾶλλον ὅδικος καὶ ἀναπολόγητος βεβήλωσις τοῦ ἱεροῦ τῆς συνειδήσεως νοῦ, διαταράσσοντας πάντας τὸν πεπργμένων, συνοδεύτας ὑπὸ μιᾶς προτάσεως, καλουμένης παρά τινων θρησκείας, ἐκ διαμέτρου ἀντικειμένης βεβίας τὸν σκοπὸν τῆς φυγῆς σωτηρίας καὶ κοινωνικῆς ἀπολυτρώσεως. Οὐχ ἡτον διμώς, ὁ κατὰ τῶν καταχρήσεων τοῦ ἱερετίου ἐν γένει εὐγενῆς ὑμῶν πόλεμος δὲν εἶναι ἀδέξιος, οὐδὲ παρεκτέπεται τῆς ὁδοῦ,

ἢν βισιμώτερος καὶ ὁσιεῖς, πρακτικώτερος πολιτισμὸς ἢ θικώτερον κεκοσμημένος θέλει προπαρατκευάτει, ἵνα ἐπιφρνῶς διέλθῃ τὸ φῶς τῆς ἀφευδοῦς Θεότητος, θν οἱ θυητοὶ συναισθάνονται μόνον ἐν τῇ ὑφηλῇ τῆς Ἐμπνεύσεως καὶ ἀγχαλλιάσεως.

Η ἀριστοκρατικὴ καὶ δὴ συνταγματικωτάτη Ἀγγλία, ἐπὶ τῆς ἀκμῆς τοῦ καινοβουλευτικοῦ αὐτῆς βίου τὴν χρονικότητα τῶν πρακτικῶν ἕργων ἀποθυράζουσα καὶ τὰ πιστώματά της ἔξησφαλισμένα θεωροῦσα, ἀρκεῖται, ὡς ἔχέρων οἰκονομολόγος, εἰς τὴν θέσην τῶν ἐπὶ τοσού·ω καινωφελῶν χρυσωρυγέων αὐτῆς, ἀφ' ἣς τὸ στοιχεῖον τῆς θυλάσσου, δὲν ἀπειλεῖ, ἀλλ' οὐδὲ δύναται πλέον νὰ ἀναστείλῃ τὸν πρόσδον τῶν νικῶν τοῦ βροτίου ἀνέμου.

Αποδεχόμενος, ὡς ἀπλούστατος; κοσμοπολίτης καὶ οὐχὶ θεοκράτης, τὴνέν μέρει δρομοφροσύνην τῶν σκέψων, καθ' ὅτον ἀφορᾷ τὰ τῆς Διεθνοῦς περὶ Ἐνώσεως τῶν Ἑκκλησιῶν Συνόδου, λυπούμενος ἀναγκαζόμενος νὰ ἔκφρασται δημοσίᾳ τὸν διάρκειαν τῶν πατρόνων (σόμα) οὗτον; αἱ ῥάσαι, ὡς λέγουσι, διατηροῦνται ἀκμαῖς εἰς τὰ σκοτεινά καὶ ἀποκεκρυμένα βάθη τοῦ Καθαρτηρίου Πυρὸς πρὸς λατρείαν ἀνθρώπων, ἀπειροπρόσωπον δὲ, ἀπειρόμυρφον καὶ ἀπειροσύνδετον ἐν τῇ ἐφερμογῇ μου ἐπὶ τῆς ἔσωτερηκῆς τε καὶ ἐσωτερικῆς δημιουργίας μας, ἐν ἡ συμβιοῦμεν ὡς Πλάστης καὶ Πλάσμα, ὡς αἴτιον καὶ ἀποτέλεσμα καὶ τ' ἀπάπται, ἐν ποστάσεσι τῆς πλαστικῆς μου εἰκόνος, πνεῦμα γνώσεως καὶ ἀδόλου ὄγκου; μου, διετυπώθη ἀρκούντως ἐν τοῖς ἔργοις.

Οι δρη, ἐπομένως, τῆς Ἐνώσεως κατ' ὄρχην, προϋποτιθέσοι τὴν Θρησκείαν ἢ τὴν Ἑκκλησίαν τῆς συνθηκτικήν, καθάπερ αἱ λέξεις, τὰ σημεῖα ἢ τὰ σύμβολα τῆς διανοίας τὴν γλωσσαν.

Αλλὰ, μήπως αἱ λέξεις δὲν ἔναι σημεῖα ἢ σύμβολα πρὸς ἐκφραστιν τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, τοῦ κέντρου τούτου ψυσικῶν τε καιγύθικῶν ἐλατηρίων, ἢ τῆς φυγῆς, τῆς γενεῖς; καὶ ἐν χρυσούν ταύτης αἰσθήσεως;

Τα αἰσθητήρια εἰσὶ πέντε καὶ ἡ αἰσθησία μία. Τὰ χρώματά εἰσιν ἐπτά καὶ ὑπάγονται εἰς τρία καὶ τὰ τρία εἰς ἑν, λευκὸν, τὸ φῶς στοιχείου ἀρχικὸν περίγονον ἀπειρά χριμπά ἀτομα.

Τὸ ἰδεῶδες τῆς Ἐνώσεως διὰ τῆς τριάδος ἐν τῇ μονάδῃ καὶ τοῦ σπέσιον τῶν κατ' εἰδὴ γενῶν ἐν τῇ ἐντική τῆς ἐστητοῦ δυνάμει πρὸς γονιμοποίησιν θέεις αἰτούστετο τὸ λαυρόπτερον καὶ μᾶλλον γονευτικὸν μυστήριον ἀλληλενδέτου τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς θρησκείας, τῆς Εκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας, ὡς αἱ σχέσεις πολυειδῶν τε καὶ πολλαχῶς διαταράσσονται οὐ συμχρόνον προσέβαλον τὴν ἀμονίαν τοῦ φυσικοῦ καὶ θεϊκοῦ πρὸς τὸ κοινωνικόν καὶ πολιτικὸν δίκαιον.

Τὸ ἰδεῶδες τῆς Ἀστρονομίας πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ δρυῆς τῶν δογμάτων πάστος διοικεῖται διέδειξεν εἰς τὴν ἀνθρωπότητος τοῦ θεοτρόπητος, τοῦ θεοτρόπητος τῆς φυσικῆς καὶ ἀπαρεγκλίτου πορείας τῶν ἀναλοιώτων τῆς δημιουργίας γέμων.

Τὰ ἐπὶ τούτον ἔξευγνησμοῦ καὶ ἰδανικοποίησεως δεκτικὰ πάθη, ἀτινά εἰσιν ἀναπότομα τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας ὡς ἀντικατοπτρισμοὶ τῆς Θείας Φύσεως ἢ τοῦ ὑπερφυσικοῦ, διαφοροπότως ἐκφράζονται ἀναλόγως τῆς ἀντηροφῆς, τῶν πρώτων ἐντυπώσεων ἔκαστης γενεᾶς, τοῦ φυλετικοῦ χρακτήρος καὶ αὐτῶν τῶν πατροπαραχρήστων ἔξεων, ἐν αἷς διαφέρονται ὡς ἀμαυρώς καὶ λιλίδες; αἱ ἐκ τῶν ἐπὶ τὰ κρείτω προσδοκιῶν ἀπορρέουσι προλήψεις καὶ δειπνοδιμόνιαι, αἱ τὸν παράδεισον τῆς χρᾶς ἀποκρύπτουσαι ὡς πενθηφόροι ἱερῶν κλῶνοι, ἐφ' ὃν ὑπάρχει ταῖς διατητηριώνος ὁ ἴδιαζων τοῦ ἑθνισμοῦ ρύθμος.

Τα αἰσθητήρια εἰσιν ἀποτάσσεται τῆς προτεραίας προστάσεως τῆς φυγῆς σωτηρίας καὶ κοινωνικῆς ἀπολυτρώσεως. Οὐχ ἡτον διμώς, ὁ κατὰ τῶν καταχρήσεων τοῦ ἱερετίου ἐν γένει εὐγενῆς ὑμῶν πόλεμος δὲν εἶναι ἀδέξιος, οὐδὲ παρεκτέπεται τῆς ὁδοῦ,

στρετοῦς, τοὺς στόλους καὶ ἐν γένει τὸν ἔξοπλισμόν.

Ως ἐκ τούτου, ἡ ὄπλικὴ καὶ ὁγυρωματικὴ διέξαιτος ἐπὶ διάλεθρο μηχανισμοῦ εἰς ὑπατον τοῦ θεοτρόπου τελειωτούσεως βαθμόν.

Τὸ γενομένη θεοποίησις τοῦ ἀνθρώπου ἔνεκκ τοῦ ἀκράτου ἐγοισμοῦ, τῆς φιλαρχίας καὶ δοξαρκίας συγχρόνου τε καὶ μελλούσης κατὰ τοὺς πρώτους τοῦ χριστιανισμοῦ αἰώνας, καὶ ἡ νῦν ἀνθρωποποίησις τοῦ Θεοῦ εἰσίν οἵ δύο πόλοι τοῦ ἀξιόνος τῆς καθ' ἡμῖς ἐποχῆς.

Τὸ ἀπρόσωπον ἐν τῇ ἀπολύτῳ ἐνονίχ μον, ἀπειροπρόσωπον δὲ, ἀπειρόμυρφον καὶ ἀπειροσύνδετον ἐν τῇ ἐφερμογῇ μου ἐπὶ τῆς ἔσωτερηκῆς τε καὶ ἐσωτερικῆς δημιουργίας μας, ἐν ἡ συμβιοῦμεν ὡς Πλάστης καὶ Πλάσμα, ὡς αἴτιον καὶ ἀποτέλεσμα καὶ τ' ἀπάπται, ἐν ποστάσεσι τῆς πλαστικῆς μας εἰκόνος, πνεῦμα γνώσεως καὶ ἀδόλου ὄγκου; μου, διετυπώθη ἀρκούντως ἐν τοῖς ἔργοις.

Οι δρη, ἐπομένως, τῆς Ἐνώσεως κατ' ὄρχην, προϋποτιθέσοι τὴν Θρησκείαν ἢ τὴν Ἑκκλησίαν τῆς συνθηκτικής, καθάπερ αἱ λέξεις, τὰ σημεῖα ἢ τὰ σύμβολα τῆς διανοίας τὴν γλωσσαν.

Αλλὰ, μήπως αἱ λέξεις δὲν ἔναι σημεῖα ἢ σύμβολα πρὸς ἐκφραστιν τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, τοῦ κέντρου τούτου ψυσικῶν τε καιγύθικῶν ἐλατηρίων, ἢ τῆς φυγῆς, τῆς γενεῖς; καὶ ἐν χρυσούν ταύτης αἰσθήσεως;

Τα αἰσθητήρια εἰσὶ πέντε καὶ ἡ αἰσθησία μία. Τὰ χρώματά εἰσιν ἐπτά καὶ ὑπάγονται εἰς τρία καὶ τὰ τρία εἰς ἑν, λευκὸν, τὸ φῶς στοιχείου ἀρχικὸν περίγονον ἀπειρά χριμπά ἀτομα.

Τὸ ἰδεῶδες τῆς Ἐνώσεως διὰ της τριάδος τοῦ προτεραίου τοῦ θεοτρόπητος, τοῦ θεοτρόπητος τῆς φυσικῆς καὶ τοῦ πολιτικοῦ δίκαιου, τοῦ λαυρόπτερον καὶ μᾶλλον γονευτικὸν μυστήριον ἀλληλενδέτου τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς θρησκείας, τῆς Εκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας, ὡς αἱ σχέσεις πολυειδῶν τε καὶ πολλαχῶς διαταράσσονται οὐ συμχρόνον προσέβαλον τὴν ἀμο

Ο πρωτήριος του Ανδρέας, (1) διορισθεὶς ἵστρος τοῦ ἐν Σπαλάτῳ νοσοκομείου προσεκάλεσε τὸν οἰκογένειαν αὐτοῦ ἐκεῖ. Ἀποβιώσαντος δὲ τούτου τῷ 1788, ἡ μήτηρ Ρουβίνα μετὰ τῶν τέκνων της, ἐπέστρεψεν εἰς Ζάκυνθον, ἔνθα καὶ συγγενεῖς εἶχε, καὶ ἐπεμελεῖτο τὴν ἀντροφὴν τῶν τέκνων της, Ὁ Φώσκολος τὰ πρῶτα τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Ἰταλικῆς μαθήματα ἐγεύθη ἐν Ζάκυνθῳ. Ἡ φιλομάθεια καὶ εὐρυτὰ τοῦ ἰσχυρὰ ἐδιέχθη παιδιόθεν. Ἐν τῇ ὑπερεσίᾳ τῆς Λατινικῆς Εκκλησίας ὥν, ὧς κληρίκος, ἐσπούδαξε τὴν Ἔδραικήν, παρὰ Ραζζίνω τινί, ἐνχώριον τῆς θελήσεως τῆς μητρός του ἀποστρεφομένης τούς ἀπογόνους τῶν σταυρωτῶν τοῦ Ἰησοῦ. Διὶ οἰκισκάς περιστάσεις, ἡ οἰκογένεια ἐκ Ζάκυνθου μετέβη εἰς Βενετίαν, καὶ ὁ Φώσκολος δεκαεξαετής ὥν, μετεφέρθη ἐκεῖ ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, μετὰ τῶν λοιπῶν τέκνων της. Φύσει δὲ πνεύματος ἰσχυροῦ καὶ κλίσεως ἐπιτενοῦς καὶ ἐνθέρμου καρδίας εἰς ἀγάπην πρὸς γονεῖς, οἰκείους, γνωστοὺς καὶ πατρίδα, διεκρίθη καθόλου τὸν βίον του, ζηλωτὴς τῆς ἀγάθους, φιλότιμος πατριώτης, καὶ φίλος εἰλικρίνης. Απεστράψη ἀείποτε τὸ κακόν, ἐζήλωσε τὴν ἀληθείαν, οὐδέποτε ἐμολύνθη ὑπὸ κολλακίας. Ἀνέξαρτος τὸν χρηστήρα, ἐλευθέριος τοὺς τρόπους, γενναῖος πρὸς βούθειαν, κήρυξ τῆς ἀλτείας, ἀπηγθάνθη τὰς αὐλοκολακείας. Δὲν ἔκαστε θυμίαμα ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῆς τυραννίας, δὲν ἔγονυπέτησεν εἰς δοκησισόφους ἡ ἰσχυροῦς τῆς ἡμέρας, μέχρι τελευταίας πνοῆς.

Ἐν Βενετίᾳ ἤκρατά τοῦ μαθημάτων τοῦ Οὐμβάλδου Βρεγολίνου, καὶ ἄλλων δικαιοσύνων διδασκάλων τοῦ σπουδαστήρου τῶν εὐγενῶν. Ἐπεσκέπτετο τὴν Μαρκιανὴν Βενετίαν, πλουτίζων τοῦ νοῦ ἐκ τῶν παρακατεθειμένων ἐκεῖ θηταρύων. Μετέβη εἰτα ἐν Παταύω καὶ ὡδηγήθη ἡ ὑψηλότερης αὐτοῦ φαντασία ὑπὸ τοῦ Ἑλληνιστοῦ Καιταρότου, πρὸς διάκρισιν τοῦ ὑψηλοῦ καὶ καλοῦ. Ἡ ἀγάπη τῆς πατρίδος Ζάκυνθου, ἐνέπνευσε τὴν πρώτην ποίησιν. Ἡ «Ἄδη», ἡ τὸ δεκατετράστιχον «Sonetto» ἐδήλωσε πρὸς αὐτὴν τοῦ Ζάκυνθου ποιητοῦ τὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὸν πάτριον γῆν, καὶ τὸ μάγευμα τῆς καρδίας του εἰς τὰς φυτικὰς καλλονὰς τῆς Ζάκυνθου του. Τὸν Κωνσταντίνον Νεράντζην Ζάκυνθιον, ὡς συγγενὴ ἀγαπητὸν καὶ σύντροφον ἐπὶ ἡμέρας θλίψεως καὶ καταδιωγμοῦ, πρῶτον ἐκλεξεν ὅπως ἀφιερώσῃ τὴν πρὸς τὸν Ζάκυνθον «Ἄδην», μετ’ ἄλλων αὐτοῦ ποιήσεων.

Δεκαεξαετής ἐποίησε τὴν τραγῳδίαν «Θιέστην», ἥτις, παρασταθεῖται ἐν Βενετίᾳ, ἀν δὲν εὐηρέστησε τοὺς

(1) Γενεαλογικὸν δένδρον Φώσκολου.

Andrea Foscolo (mori 1788)

Nicolò Ugo (m. 1827)

Rubina (m. 1867)  
Sposa di Molena

Diamante Spaty (mori 1817)

Ciovanni (m. 1867) Constant. Angelo, Giulio (m. 1832)

Ciovanni (m. 1809)

Pasquale parroco a Mogliano.

αὐτηρούς κριτικούς, εὑρόντας ἐλλείψεις ἐνταλείας, ἐνεπει τῆς ἀώρου τοῦ τραγῳδοῦ ἡλικίας, οὐχ ἡτον διμως λάμπει ἡ εύφυτη καὶ καλλονὴ τοῦ πνεύματος, τόσῳ ἐν στιχουργίᾳ καὶ ὑφῇ, διποτέν εἰς οἰκονομίᾳ καὶ ἀναπτύξει, βρεισαντος τὰ ἔγνη τοῦ Ἀλφιέρου. Ὅτε κατέτη τὴν Γαλλικὴν ἐπανάστασιν μετεβλήθη ἡ ἀριστοκρατικὴ τῆς Βενετίας κυβέρνησις, εἰς δημοκρατικὴν (1797) ἐπίστευεν ὁ Φώσκολος εἰς τὰς μηχανικὰς φωνὰς τῆς ἐλεύθερίας, αἵτινες, ἐξελθοῦσι εἰς τῶν χειρέων τοῦ Βουκαρτούς δραστηρίως ἐδούλησαν τὸν θρίαμβον τῶν δηλων του. Ἐγένετο τότε ἐκ τῶν δύο γραμματέων τῆς προσωρινῆς Δημοκρατίας Βενετίας, καὶ κατελέγη ἐκεῖ τὸν δημοκρατικὸν στρατόν. Ἀφοῦ ἐπεκυρώθη ἡ δημοκρατία καὶ παρεδόθη ἡ Βενετία εἰς τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας, διὰ τῆς ἐν Καρποφορίῳ συνθήκης, ὁ Φώσκολος δέν ἦνέλησε νὰ ὑπερετῇ στρατὸν Βενετίκον, οὐδὲ ἀρχῆς ἀνεκρύσσετο ἀπόλυτος κύριος τῆς ἐπιφύνους ἐκείνης πολιτείας διό ἐγκατέλειψε πάραυτα τὸ ἔδαφος τῆς Βενετίας καὶ παρακολούθησεν, ὡς ἀξιωματικός, τὸν στρατὸν τῆς Κισταλπίνης δημοκρατίας, τῆς ὁποίας προστάτης ἦνεκπρόστειρος τῆς ἀνεκρύχθη ἡ δημοκρατικὴ Γαλλία. Ὅπερεν, ἀγωνιζόμενος τὰ δεινὰ, τὰ ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς Γεννεύης προελθόντα, καὶ μετέσχε τῶν στρατιωτικῶν σκηνῶν τοῦ περιφύρου στρατοπέδου τῆς Βουλόνης, διεῖ οἱ Ναπολέων διεπειστεῖρεις ἀπόβασιν ἐν Αγγλίᾳ. Ἄλλ’ ἐπειδὴ δὲ Ναπολέων ἐγκατέλειψε τὴν ἰδέαν τῆς ἀποβάσεως, ὁ Φώσκολος ἐπανήλθεν εἰς Μιλάνον. Καίτοι δὲ τοσοῦτον ἐκίνησε τοὺς βραχίονας καὶ ἐκινδύνευσε τὴν ζωὴν του εἰς τὰς στρατιωτικὰς ἔργοσις, δὲν ἀπεισέσθη διμως ὁ ἔρως πρὸς τὰ γράμματα. Ἐλλην τὴν καταγωγὴν καὶ τὸ φρόνημα, ἰσχυρὸς τὸ πάθος, ἐνθουσιώδης εἰς ἐμπνεύσεις ἀγαθοῦ, ἀνεγίνωσκεν εἰς τὴν πρωτότυπον γλώσσαν τῆς ἀρχαίας ἐλευθερίας, τὰ παραδείγματα ζήλου καὶ αὐταπκρήνεως, τὰ ὅποια ἡ Ηρόδοτος καὶ Θουκιδίδης, περιέγραψεν εἰς τὰ περικλεῖτα αὐτῶν συγγράμματα. Ἐκ τούτων διεφλέγετο ὑπὸ τοῦ πυρὸς τῆς πατρικῆς. Τὸ φιλελεύθερον φρόνημα διεκύθη τὴν καρδίαν του. Μελετῶν εἰς φυσικὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου, εἰς ἀληθείας ἐκτάσεις μεγαλείου νοὸς καὶ ψυχῆς, εἰς φιλοσοφικὰς ἐξεκριβώσεις τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων, ἀδιαλόπως ἐπησχόλει τὴν διάνοιαν του. Αἱ πολιτικαὶ μεταβολαὶ, ἡ ἀναπτύξις νέων ἰδεῶν, ἡ ἀνεναρκοῦσις μεγάλων συμβαμάτων, ἥνοιξαν νέον κόσμον, εἰς τὰς μελέτας καὶ σπουδάς του. Ἐπίστευσεν

εἰς τὸν ἀναλάμψυντα ἐνθουσιασμὸν τῶν Ἰταλῶν καὶ ἔρχεται μετ’ αὐτῶν νὰ σκέπτηται ἐθνικὴν ἐνωσιν καὶ ἴτιτλικὴν βασιλείαν.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, συνέρρεον ἐν Μιλάνῳ οἱ θνητομότεροι ζηλωταὶ τῶν νεωτερισμῶν. Διηρῶν ὁ Φώσκολος, διεῖ ἐν αὐτοῖς ἐπρόκειντο μεγάλα συμβεβηκότα, ἐπειθύμησε νὰ συντελέσῃ εἰς τὸ ἐπιφρινομένας βελτιώσεις διανοίας καὶ πολιτείας, καὶ ἐσπευσε, παντοιωτρόπως νὰ ἐνισχύῃ τὰ πνεύματα. Παρετήρησεν διμως διτεῖς τῆς θελήσεως τῆς δικαιοίας, καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῶν μεγάλων ιδεῶν δὲν ἐπιτυγχάνεται μόνον ὑπὸ στρατιωτικῶν βραχίονων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ πατριωτισμοῦ, ἀχώριστον ἡ πάντων τῶν συγγραμμάτων, ίδιωμα τοῦ μεγαλοφύκου ἐκείνου ἀνδρός. Ὁ «Αἴτιος» ἐπέσυρε τὸ μῆτον τῶν τυραννοφρόνων καὶ ζηλοφρόνων. Διελέκθη ὁ Φώσκολος διτεῖς ἐν τῇ τραγῳδίᾳ ἐκείνῃ ὑπὸ πλαστὰ διαμάτητα τὰ παντοτάτων τῶν συγγραμμάτων, ίδιωμα τοῦ λόγου. Οἱ Γάλλοι τὴν δῆμα τῆς ἐλευθερίας μετεχειρίσθησαν πρὸς ἀποτέφρωσιν παντὸς πατριωτικοῦ αἰσθήματος. Ἡ διακήρυξις Ιταλικῆς Βασιλείας, ὑπὸ τὸν παντοδύναμον Αὐτοκράτορα Ναπολέοντα, κατέστρεψε τὴν Ἰταλικὴν αὐτονομίαν. Δισμένεισαν διὸ ὁ Φώσκολος ἐξέφρασεν, ἐν ταῖς τοῦ Ἰσκαύθου Ορτου ἐπιστολαῖς, κατὰ τῶν νέων κατακτητῶν τῆς Ιταλίας, οἵτινες, ὑπὸ μορφὴν φευδοφιλελεύθερίας, ἐγένοντο οἱ δορυκτήτορες αὐτῆς. Ἡ διάδοσις τοσοῦτον διακρίσις συγγράμματος ἐπέσυρε τὰς ἐπευφημίας οὐ μόνον παντὸς φιλελεύθερού ἀλλὰ καὶ τῶν κριτικῶν, δι’ ὅφος, ίδιας, φρόνημα καὶ εὐεποχίαν τοιούτου εἰδους νεοφανοῦς πονημάτος. Ἐλευθερωτέραν δὲ παρρησίαν μεγάλων πατριωτικῶν φρονημάτων, εδήλωσεν ἐν τῷ λόγῳ πρὸς τὸν Ναπολέοντα, κατὰ τὴν συνέλευσιν τῆς Κισταλπίνης ἀντιπροσωπείας ἐν Λαύρη. Ἄλλ’ ἡ ἀπολυτοφροσύνη δὲν ἦνειχετο τοικύτα φρονήματα. Κατεδιώκετο ὑπὸ τῆς ἀνοικοδόμησης καὶ τῶν αὐλοκόλακων. Μετὰ τῶν πολιτικῶν, οἵτινες κατεδιώκονται αὐτὸν, ἐπέπεσον καὶ οἱ φιλονεροὶ καὶ οἱ ἀντιζηλοί τοῦ παντοτέφρωσις καὶ τοῦ θαυμαστὴ γενναιοφροσύνη του καὶ γονιμωτάτη εὐφύτευση. Καθ’ ὅλην τὴν Ἰταλίαν διέτρεχεν ὡράμη του. Ἐθαυμάστωσαν τὴν ἐπίδειξιν τῆς μεγαλουργοῦ διένοιας του, τὸ μέγχιον πόδηνημα εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ποίημα τοῦ Καλλιάρχου, «Ἡ κόμη τῆς Βερονίκης», καὶ τὸ ἄρμα ἐπὶ τῶν μυρμάτων. Ἀκουράστως ἐπεμελεῖτο, ὅπως πλουτίσῃ τὴν Ιταλίαν μὲν στρατηγικὰς θεωρίας, ἐκδόσεις τὰ συγγράμματα τοῦ Μοντεσκούλου. Ἐν αὐτοῖς προσέβετο καὶ τὰς ἰδίας αὐτοῦ θεωρίας, περὶ χρήσεως τῶν ἀρχαίων βιβλίων τοῦ πολέμου, περὶ δραγόνων, περὶ ὑπονόμων, περὶ καταφρακτῶν, περὶ καταπελτῶν. Τοσοῦτο δὲ τότε ἐνεγνωρίσθη, τὸ ισχυρὸν τῆς διένοιας καὶ γονιμωτὸν τοῦ Φώσκολου, ὃστε ἀπέδειξεν αὐτὸν ἄξιον διάδοχον τοῦ Τσερέτη εἰς τὸν Ἑλλήνα καθέδραν φιλολογίας καὶ ρητορικῆς. Ὁ ἐναρκτήριος λόγος τῶν παραδόσεων, διαπρηγματεύεις τὰ καθήκοντα καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς φιλολογίας, ἀμέσως τοῦτο τὸν δόξαν τοῦ δημόσιου τοῦ Φώσκολου, ὃστε συντρόφους του, νὰ χορεύσουν τὰ διστούς πόδια, εἰς ἓντο τζι. Ὁ Μόντης μαθὼν τοῦτο, ἀπήντα. «Καὶ ἐγὼ θὰ τὸν κάμω νὰ χορεύσῃ ἐπάνω εἰς τὸν στάκτην τῶν μνημάτων του.» Ὁ Φώσκολος ἀνταπήκητα, «Θὰ καταβάω καὶ οἱ δύο εἰς τὸ μνῆμα, ἐκείνος μὲν περιστέρερον ἐπικινεμένος, ἐγὼ δὲ περιστέρερον κλαύσενος.» Οἱ ιδικοὶ του ἐπιτάριοι δθὰ ἔναι τοικύτοις, ἀλλὰ δι’ ιδικοὺς ρου, κατὰ τοῦτο μόνον θὰ ἀντεχήσῃ, διτεῖς, ἐγὼ γεννηθεὶς καὶ οὐσίτης μεταξὺ ἀθλίων παθῶν, ἐφύλαξις διμως τῶν κάλαμόν μου πάμολυτον πάσης φευδολογίας. Ὁ Μόντης συνησθάνετο θεούς, διτεῖς μέντος οἱ Φώσκολος θεοί ικενὸι; νὰ διεφίλονεικήσῃ μετ’ αὐτοῦ τὸ πρωτεῖνον, τὸ διπ

βιβλισκῷ ὑφει λατινισμοῦ, συνέθεσε τὴν «Ὑπερκάλυψιν», λίθελλον πατήγνωστον καθ' δηλις τῆς ἐταιρίχες τῶν ἔχθρῶν του, οἵτινες παραθοῦντο μόνον εἰς ὑπεροψίαν καὶ ἀλαζονίχν. ὃν δὲν ἀπήλλαττε χαμέρπια καὶ κιλακεῖς, ὅσκις ἐξήτουν εὐνοίας καὶ ἀξιώματα περὶ τῆς κυβερνήσεως, ὅπως καταστρέψωσι τοὺς φθονουμένους. Λίτων δὲ ἐξήρθη ἡ ἀγκαλίτης αὐτῶν, διε βούλολος ἐδημοσίευε καὶ ἀτὴν Κλείδα τῆς «Ὑπερκάλυψεως» ἐν τῷ «Notizia intorno Didimo Chericò». Δι' αὐτῆς ἐδήλου τὰ σχιτυρίζομενα πρόσωπα ἐν τῇ «Ὑπερκάλυψει». Ἡ σύλοκολακεῖς καὶ χαμέρπια τῶν ἔχθρῶν νέας συκοφαντίκης καὶ δικιολάς περιέπλεξε, αἴτιον εὑρόντων ὅτι καθήψατο τὴν Ναπολεοντίων σφργῶν. Οὐ Φώσκολος ὥκτερεν αὐτὸύς, διότι αἱ ραδιουργίαι των, ἔροπτον εἰς ἀθλιότητα, πατρίδας καὶ λαὸν τῆς Ιταλίας. Ἐλεινολόγει δὲ αὐτούς, λέγων· «Αθλοὶ συμπολεῖται, οἵ μὲν κατοδιώκονται ὡς ὕποπτοι ταραχῖαι, οἱ δὲ ἡ προκαλοῦσι τὰς διαβολὰς, ὅπως ἐφελκυστωτὶ τὴν εὐηνοῖαν τῶν ἰσχυρῶν ἐπ' ίδιων φελεῖχ. Ἄδη ἡ πρότινης δὲν ἴσχυει, διταν καὶ τοὺς ἀθωτόρους ἡ σιωπή, η λέξις καὶ τὸ νεῦμα παρέκηγηται ὡς πακουογία. Ενῷ δὲ ἀπαντει προσδοκῶμεν ἀνεξχρησίαν, γινόμεθα συνθωάται διε τὴν σκλαβίζειν δλων.<sup>9</sup>

—**Б**—  
И ГРУППА

ΥΠΟ ΓΕΝΙΚΗΝ ΕΠΩΤΙΝ ΕΞΕΤΑΖΟΜΕΝΗ

ΦΡ. ΑΝΔΡ. ΤΕΡΤΣΕΤΙ

△'

Σχεδιασμούσαντες ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαρδίῳ  
τὴν κατάστασιν τῆς ἀρχαίας Ρώμης, ἐφ' ὅσον ἦν δύ-  
ναμις ἡμῖν, καὶ διὰ τῆς μαρτυρίας συγχρόνων συγγρα-  
φέων οὐτὴν πιστοποιήσαντες, ὀλίγα πινά υπελείπονται  
καὶ μέστι πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ θέματος τούτου, ὅπως  
μεταχειρίωμεν εἰς τὴν ἔξτασιν ἑτέρους ζητήματος, ὃποις  
οὓς δηλ. ἦν ἡ θέσις τῆς γυναικείας ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι.  
Ικατελήξαμεν δὲ, καθὼς ἐνθυμεῖται ὁ ἀναγνώστης, εἰς τὸ  
ισυμπέροχμα ὅτι, ἡ γυνὴ κατ' ἀναπόφευκτον ἀνάγκην  
ἡτο τύπος κακοθείας, πλήρης αἰσχροῶν ἀποτίτσων, ὥν  
συνέπεια ἡτον ἡ εὐχερής διάλυσις τοῦ γάμου, τοῦ θε-  
σμοῦ ἐκείνου, θετις ὑπὲρ πάντας ἄλλον ἐπέσυρε τὴν ἴδι-  
άλουσαν προσοχὴν τῶν διεπόντων τὰς τύχας τῇ Με-  
γγχλωνύμου Ρώμης. Καὶ τῷ ὄντι ἦτο ποτε δυνατὸν νὰ  
μὴ εἰσέρχηται ἡ διγόνοια ἐν τῷ σηκῷ τῇ ἀρετῇς ἀποχ-  
ἴ τοτοῦτον εὐχερῶς καὶ οἵονες παιζόντες ἥδιύνταντο νὰ  
μδιαρρηγύωσι τοὺς θεσμοὺς τοῦ γάμου; ἥδινκτό ποτε ἡ  
σύγχρονος ν' ἀφοσιωῦται περὶ τὴν οἰκονομίαν τοῦ οἴκου (2)

(α) Παρότι τῷ Ἀριστοτέλῃ βλέπομεν καθιερουμένην τὴν ἀρ-  
χὴν, ὅτι τὰ τῆς οἰκίας διέπονται ὑπὸ τῶν γυναικῶν. «Ἐπει-

E'

Ἐὰν δὲ Ρώμη διὰ τῶν νομοδιδασκάλων αὐτῆς, καὶ τῶν διαφόρων κατὰ κακίους νομοθετικῶν διατάξεων περίθετον κατέχῃ εἰσέτη ἐν τῇ κοινωνικῇ προσδῷ θεσιν, ἐὰν σήμερον ἀποχάπαντες οἱ λαοὶ τῆς Ἐσπερίας ἀσπάζονται καὶ εὐπεῖρες κλίνωσι γάρνι ἐνώπιον τοῦ Δικαίου της Ρώμης, ὅπερ μάνον ἐπέζησε καὶ διέφυγε τὴν λαίλαπα τῶν διηνεκῶν ἑκείνων καταστροφῶν πρὸς, κλέψας καὶ πειστήριον τῆς μεγάλης ποτὲ κινητοράτορος, τούτῳ δρειλεται κατὰ μέγχ μέρος εἰς τὴν εὐχνθῆ τῶν ἡμετέρων προγόνων χορείαν. Οἱ ήμέτεροι πρόγονοι, ἐξετάζοντες τα πάντα ὑπὸ τὴν ἔποψιν τοῦ πνεύματος ἀνεχρητῶς τῆς ὅλης, ἥτο ἐπόμενον νὰ διεπλάσωτι διὰ τῆς ἄδυτος μούσης τοῦ Σωκράτους, Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους πᾶν ὅ,τι βάρεσσαρον ἴσχυε παρὰ τοῖς τότε θύνεσσι. Καὶ πράγματι τί ἦτο τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον πρὶν ἡ Ἑλληνικὴ φιλοσοφία εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν Ρώμην; οὐδὲν ἔτερον ἡ συλλογὴ διατάξεων πειρεχομένων ἐν τῇ Δωδεκαδέλτῳ, ὅλως δεσποτικῶν καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐνότητος. Οἱ μύσται λοιπὸν τῆς Σταύκης φιλοσοφίας, οὐ Περιπατητικοὶ φιλόσοφοι, καὶ τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἀνεγνώριζον καὶ αὐτοὶ οἱ Ρωμαῖοι, κακθά ξέργεται εἰς αὐτοῦ τοῦ Ὁράτου «Graecia Capta serum victorem cepit, et artes intulit agresti Latio» (Epistolarum. lib. 41. epist. 1. 456). διέπλασαν τὸν ἀρχαῖον κόσμον. (γ)

(γ) Ἀλλαχοῦ δὲ ὁ αὐτὸς Ὁράτιος ἀποφανεῖται οὕτως περὶ τοῦ, Ἐλλήνων «Graii ingenium, Craii dedit ore rotundo Musa locui, praeter laudem nullius avaris.» (De arte poetica. 324). Οὐχ' ἡτού τοις ὅμινοις ἀληθές ἐστιν ἀφ' ἑτέρου ὅτι αὐτοὶ οἱ ιδίοι Ρωμαῖοι πικρῶς ἀπεφεύγοντο περὶ τοὺς ἡμετέρους ἔθνους· οὕτως, ἐνῷ δὲ Κικερών ὅμοιοι γετέν τοις συγγράμμασι του τὴν τελείωτητα τῆς ἀναπτύξεως· τῆς ἐλληνικῆς φιλοσοφίας, εἰς ἣν, καθὼς καὶ ὁ ίδιος λέγει, ὅφειλε τὴν ὑπεροχὴν τοῦ πνεύματος του, ἀφ' ἑτέρου ὅμως καθίσταται τὸ ἀποτέλεσμα ἐκενοῦ ἀξιώματα, τὸ συγχάνικόν ἀναφερόμενον ὑπὸ τῶν ἔχθρων τοῦ ἡμετέρου ἔθνους «Familiarites graecorum parum fedelees sunt» καὶ ἀλλαχοῦ ὅτι εἰ «Ἐλληνες τὰ πάντα κάμνουσι τῶν χρημάτων ἔνεκεν» (omnia factunt pecuniae causa): πλὴν ταῦτα πάντα, ὡς καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ Οὐραγίδιου ἐν τῇ Αἰνειάδι ἀναφερόμενον «timeo Danaos et donna ferentes» δυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν μόνον καὶ μόνον προλήψεις, διότι ἑτέρωθεν ἔχομεν πειστήρια περὶ τῆς ἀρδβοῦς κατά τὴν ἐποχὴν ἔκεινην τῶν Ἐλλήνων τιμιότητος· οὕτως, φερ' εἰπεῖν, οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον λερόν πιστεῖς ἐν τῇ πόλει αὐτῶν, πρός δὲ καὶ ἀξιώματα ὑπῆρχον ὡς Ἀττικὴ πιστις αὐτοῖς· Ἀλλὰ μάτιας αἱ προλήψεις αὐταῖς θὲν ὑπῆρχον καὶ παρὰ πόλλος; νεωτέροις ἔθνεσιν; «Ο. κ. Ν. Σαρίπολος, πρώην καθηγητής τοῦ ἔθνικοῦ Πανεπιστημίου, διηγεῖτο ἀπὸ τῆς ἔδρας ἐν ταῖς παραδόσεσι τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου μετά τῆς διεκρινούσης τὸν ἄνδρα σοβαρότητος ὅτι, τυγχάνων ἐν Σορδώνῃ πρός περαιῶσιν τῶν σπουδῶν αὐτοῦ, ἐπεικέχθησαν τινα συμφιλιοῦτο τοῦ διιδούντος ἐν ἔξοχηι ἐπαύλει, παρετήρησε δὲ μετ' ἐκπλήξεως; ὅτι οἱ ἀποτελοῦντες τὴν σικογένειαν ἔκεινην καὶ οἱ πέριξ γειτονες ἔλεγον ἐπὶ τῇ ἀρχῇ του ἀλλήλους θεωροῦντες καὶ οἰονες ἀπόροις τοις φέρεινται. Τοσοῦτον εἰσιν ἴσχυραι αἱ προλήψεις, λέγομεν δὲ προλήψεις, διότι εἰναι γελοτον τῇ ἀληθεῖς νὰ ἀποδίδωται εἰς

Τὸ καλὸν, τὸ ἀγαθὸν, τὸ ἀληθὲς ἐξῆλθον ἐκ τῆς  
Ἐλλάδος; τέλειας καὶ ἔφθισαν εἰς τὸν ὄπατον βαθύδων τῆς  
ἀναπτύξεώς των, ή δὲ πεῖρα τῶν αἰώνων προσκυνεῖ καὶ  
εδεχφικίως κλίνει τὸ γόνυ ἐνώπιον τῆς κόνεως τῶν προ-  
γόνων μας. Οἱ ιστορικοὶ καὶ οἱ ρήτορες, οἱ ποιηται καὶ  
οἱ φιλόσοφοι ἡττην καὶ ἔσονται ἡ ἀπαθηνάτισις τοῦ  
ἡμετέρου ἔθνους ἔφθισαν εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, εἰς ὅ  
δὲν ἐπιτρέπεται νὰ προΐη περχιτέρω ἡ ἀνθρωπίνη δικ-  
νοια, ἀπαξ δὲν προτόκοπτει εἰς τὸν διαβήτην τοῦ μχ-  
θηματικοῦ καὶ εἰς τῆς Φυσικῆς τὰ πειράματα μόνον  
αἱ φυσικαὶ ἐπιστῆμαι, καὶ αἱ μαθηματικαὶ διή-  
θειαι ἔνδιδισχν καὶ θὰ βρδίσωπιν εἰσέστι εἰς τὴν περι-  
τέρω διαμόρφωσίν των, αἱ δὲ ἥθικαι βάσεις αἱ τεθεῖσαι  
ὑπὸ τῶν ἡμετέρων προγόνων, καὶ τὰ πτερὰ τῆς ποιη-  
τικῆς αὐτῶν φαντασίας ἔσονται ἀνυπέρβλητα, χειρο-  
κροτούμενα δὲ καὶ θαυμαζόμενα, θέλουσι μένει ζεθι-  
αιώνιως. Βίᾳ πάσης κοιτικῆς καταιγίδος.

Ο "Ομηρος, δι οὐρανομάκης ἐκεῖνος ποιητής, δι φρεσινῶν καὶ σδύτων ήλιος, ἔθελε καὶ συνεκίνησε τὴν ἀνθρωπότητα ἐπὶ τρισχίλια ἔτη, καὶ περὶ τὴν σχλίασιν αὐτοῦ νέα διημέρει περισπουδάστων Εὔρωπων τε καὶ ήμετέρων φιλολόγων συγγράμματα περουσιάζονται.

Καὶ ὅμως, ἐὰν ἐν τῷ πανθέῳ τούτῳ τῶν φιλοσόφων ἀναζητήσωμεν τὴν θέσιν τῆς γυναικός, θέλομεν εὗρεις αὐτὴν μὴ συνάδουσαν μὲ τὰς ἄλλως τε θεσπεσίους· αὐτῶν ίδεις.

Ἐπὶ μὲν τῶν Ἡρωϊκῶν χρόνων οὐ γυνὴ ἦν μᾶλλον ὑποδεσστέρα τοῦ ἀνδρὸς· ἐπὶ δὲ τῆς κλασικῆς ἐποχῆς οὐ κατάστασις τοῦ γυναικείου φύλου ἔνελτιώθη ἐπι-  
σθητῶν· οὕτω βλέπομεν τὸν Πλάτωνα κηρύζοντα δια-  
πουσίως τὴν μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ισότητα, ἐν  
ἄλλοις διμοις χωρίοις τῶν ἔχοτοῦ συγγραφῶν πάντα κα-  
ταφερθμένον (Νόμων Ε'). ὡς ἐπίστης καὶ αὐτὸν τὸν Ἀ-  
ριστοτέλην. (Ἡθικὰ Νικομ. Ζ. 7.) Ἐν δὲ τοῖς πολιτι-  
κοῖς αὐτοῦ δογματίζοντα διτι η γυνὴ εἶναι φύσει δούλη  
τοῦ ἀνδρὸς, ὡς ἐπίστης καὶ ὁ βάρβαρος φύσει δούλος,  
τοῦ Ἑλλήνος.

<sup>3</sup>Αντίφρασις διηγενές, ἥν τινα μόνον ἡ πρόδοσις τοῦ χρόνου καὶ ἡ καθιέρωσις τῶν ὑγιεστέρων ἀρχῶν ἐπέπρωτο νῦν μεταπλάση, διότι δυστυχῶς καὶ ιέν· τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι δὲν ὑπάρχει σπάνις παραδειγμάτων ὅλως ἀπαδόντων πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ Χριστιανισμοῦ· οὕτω ἐν Ἑλλάδι ὁ σύζυγος ἥδην κατονάντα νὰ παρχωρήσῃ τὴν ἑαυτοῦ σύζυγον ὡς τὴν ἴδιαν αὐτοῦ περιουσίαν, προστέθεται κατ' οὐδὲν θεωρουμένους τοῦ γάμου, διὸ μὲν ἡ ἡρπακίαν βιαιώς τὰς ἔκυτῶν γυναῖκας, διὸ δὲ ἡ γῆραξ αὐτὰς ὡς κτηνά, καὶ τὸν τρόπον ταῦτον διετάζει ἡμῖν δὲ Ἀριστοτέλης ἐν Βιβλίῳ Β'. Κεφάλ. Ε'. «Εἰσιδηροφόρουν τε

— ὁλόκληρον ἔθνος ἡ περὶ τὴν πίστιν ἀστάθεια. διότι ὁ Ὄδυσσεὺς πρὸς ἐπιτυχίᾳ ἑτέρου σκοποῦ ἐφάνη ἀσταθής, ὅπως διλονότι ἀπαλλαγῇ τοῦ Κύκλωπος καὶ τῆς Κίρκης, τιμωρήσῃ δὲ τοὺς μνηστήρας τῆς Πηγελόπης.

γέροι Ελλήνες, καὶ τὰς γυναικας ἵωνοῦντο περ' ἀλλήλωνα (δ'). διὸ καὶ ὁ Οὐρης καλεῖ αὐτάς 'Αἰφεσι-  
σσας, ὡς φερούσας βίξες εἰς τοὺς γονεῖς των, ἐκ τῆς  
ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν γενομένης ἄγορᾶς αὐτῶν ἔθεσάρουν αὐ-  
τὴν, λέγομεν, ὡς κτήμα σύχι ἀνώτερον τοῦ βασις; ('Η-  
αιδίου ἔργα καὶ Ηλ. τ') πρὸ τῆς νομοθεσίας δὲ τοῦ  
Σόλωνος ἥδινατο ὁ πατὴρ νὰ πωλῇ καὶ τὰ ἔχυτοῦ τέ-  
κνα, καὶ ἡ στορεὶ ὁ Πλούταρχος ἐν βίῳ Σόλωνος «Πλη-  
λοι, λέγει, καὶ παιδες ἴδους; ἡναγκάζοντο πωλεῖν (οὐ-  
δεὶς γέροντος ἔκώλυτος), καὶ τὴν πόλιν φεύγειν διὰ τὴν  
χαλεπότατα τῶν ἀνεντῶν».

Προσέτι ἐπεκράτει τὰ σύντημα τῆς δουλείας καί τοι πολὺ ἐπικείστερον ἡ τὸ τῆς ἀρχαῖς Ρώμης, ἀπερὲ τῷ περιγουμένῳ φυλλοπλάνῳ μετρεῖτο δὲ εἰς δύο τάξεις, εἰς τοὺς καλουμένους δμῶνας, καὶ εἰς τοὺς καλουμένους μεσαυλίους, ἢν δὲ πρὸς τούτους καὶ δικαιοχικὸν, διότι δοῦλα ἔγινοντο καὶ τὰ ἐκ δούλων πα-  
τέρων τέκνα. ('Οδυσ. Α. σ. 398, 430) Λεγομένη δὲ διὰ τὴν ἐπικείστερον, διότι οἱ κύριοι συνειογχώντο μετὰ τῶν δούλων, ἀπει οὐδεμιᾶς διεκρίνειν: γιγνομένης μεταξὺ ἔργων βικεύτων καὶ ἐλευθέρων πρεπόντων οὕτω, φέρε εἶπεν, ἡ παντάμενη περ' Ομέων τοὺς βικεύεις, κα-  
τακευάζοντας τὰ ἔχυτον διότις χερτίν. ὡς ἐπί-  
απὲ τὰ πλεῖς καὶ τοὺς οίκους αὐτῶν. (Ιανδ. Ζ. σ. 314)

'Ἄθλια τῷντι ἐποχὴ, μολονάτι ὀφειλούμεν νὰ ὑσο-  
λογήσωμεν διὰ ἀπεντώμεν εἰς ἔθιμος οὐχὶ εὐεκταρφό-  
ντας οὕτω φέρε' εἶπεν δῶς ἡ τιμιὰ ἰκανοτέτο διὰ τὰς γυ-  
ναικας τὸ φορεῖν ἔνθινα, διπερ ταῖς ἐπικριταῖς; ὡς ἔδιον  
αὐτῶν γνώρισμα ἐπέτρεπτον «ὦ; τὸν δραπέτην τὰ στρ-  
υτα, οὕτω τὴν ποιχαλίδης δεῖνυντι τὰ ἀνθεμάτα». (Κλέμης ὁ Ἀλεξανδ. πχιδογ. Κ. 29) (ε)

Προσέτι ἔκαστος ἥδινατο νὰ διερρίξῃ τὰ ἱμάτια τῶν φωρθεισῶν μοιχαλίδων. «Τὴν γυναικας ἤφ' ἡ ἀν ἀλφ μοιχὸς μὴ ἔσενται κατεῖσθαι, τὸν ἐντυχοντες κατερ-  
γινῦνται τὰ ἱμάτια καὶ τὸν κόσμον ἀφιεισθαι, καὶ τύπτειν, εἰργόμενον. Θυνάσιον καὶ τοὺς ἀνάπτους ποιη-  
στιο. (Αἰσχύλος ἐν τῷ ἀκτῷ Τιμάρχου σ. 183).

Κάκενο δ' ἔχινον περιτηρήσεως ὅτι δὲ μὲν Σλάτων, ὡς εἴρηται, ἐν παντὶ δογματικῶν τὴν ἴσσατη, «Πέρης τίνα τέχνην ἡ τὶ ἐπιτήνυμε τῶν περὶ πόλεως κατε-  
κενὴν οὐχ ἡ αὐτὴ, ἀλλὰ ἐπέρχ φύσις γυναικός τε καὶ ἀνδρός; οὐδὲ ἄρχες ἐστὶν ἐπιτήδεμα τῶν πόλεων διο-

(δ') Διατέρεται τούτου βεβαίως τὸ παρὰ ταῖς ἀρχαῖς κοινω-  
νίας, οὐχὶ δὲ καὶ ἐν ὅλην λαοῖς; τῆς Ἀντολῆς ἀπαντώμα-  
νον ἔθιμον, τοῦ νὰ φέρῃ μᾶλλον δὲ ἀνή προτεινεῖ τὴν γυναικί ἡ ἡ  
γυνὴ αὐτῷ, οὕτω καὶ εν τῇ ἀρχαῖς Ἐλλάδι ἀπρόκοντας τὰς κό-  
ρες ἐξεδίδουν εἰς Γάμουν, μετὰ δὲ τὴν ἐπεκράτησιν τοῦ ρωμαϊ-  
κοῦ δικαίου ἐξ αὐτοῦ καὶ τὰς περὶ προκόπος διατίθεις περάλεσσον,  
ὡς τῶν Ῥωμαίων μόνων ἐν τῇ ἀρχαῖστη τὸ προκίσθιαι τὰς  
γυναικας νόμῳ διατεξίντων ἐν ὅτε τῇ νεωτέρᾳ Ἐλλαῖς διὰ  
τοῦ ἔθιμου καθειερωθὲν ἐγνιμοποιήσεν δὲ σήμερον αἰώνια τοῦ  
χριστιανισμοῦ.

(ε') Καὶ ἐν Γαλλίᾳ ποτὲ τὸν νόμον τοῦτον ἀπεμιρήθησαν,  
μόγας ταῖς ἐτερίσις ἐπιτρέψαντες χουστὴν φέρειν ζώνην, ἐκ οἴ-  
κος ἡ παραμέτρια, «πιευς γαυτ δον nom que ceinture dorée».

καύντων γυναικὸς διῆτι γυνὴ, οὐδὲ ἀνδρὸς διότι ἀνὴρ  
ἀλλὰ δομοῖς διεσπάγμενοι αἱ φύσις εἰν ἀμφούν τοὺς ζώ-  
αν, καὶ πάντων μὲν μετέχει γυνὴ ἐπιτηδευμάτων κατὰ  
φύσιν, πάντων δὲ ὁ ἀνὴρ, ἐπὶ πάσι δὲ ἀσθενέστερον  
γυνὴ ἀνδρός . . . γυναικὸς ἄρχει καὶ ἀνδρός η αὐτὴ φύ-  
σις, μόνην διερρότην ἀνεύπτειν, διὰ η μὲν γυνὴ τέ-  
κται, δὲ ἀνὴρ ὀργίζει· δὲ ἀνὴρ ἀριστοτέλης, ἀπορρίπτει  
τὴν ἰδέαν ταύτην τοῦ Πλάτωνος, δογματίζει δὲ ἔχει  
μὲν η γυνὴ βουλευτικὸν ἀλλὰ ἀκυρον, ἂποι δεῖται ἐπι-  
τρόπου· «δὲ μὲν γέροντος οὐκ ἔχει τὸ βουλευτικόν,  
τὸ δὲ θηλοῦ ἔχει μὲν ἀλλὰ ἀκυρον, δὲ πάτης ἔχει μὲν  
ἀλλὰ ἀτελές.» (Ιερολ. Βιβλ. Α'. Κερ. Ε') Τὸ ἀκυρόν τοῦ  
τοῦ καὶ τὴν κατὰ συνέπτειν ἀστάθειν τοῦ φρυνήσατος  
ἀριθμὸς ζωγραφεῖ ὁ Πετράρχης, «Femina è cosa mobile  
per natura.» (στ.) (Petrarcha son. 150). δὲ ἐπισημαίνει  
Τίτος «Femina è cosa garrula e fallace, vuole, e dis-  
vuole; è folle uom, che sen sida.» (Cerit. c. 49 st. 4.)  
Σχολικτής τις δὲ τοῦ Τάπου προστίθηται τὰ ἔξι· «E  
questo il vezzoso tutto di; nè altro rimedio ci ha, se non  
che si diano alla pietà perché allora la grazia correge  
i difetti della natura.» Ήπερός τις δὲ πχολαστής  
τοῦ γνώμην ἐν τῶν πρωτέρων ἀποδοκιμάζουμεν  
προτιθητον εἰποτες τὴν Μηδειαν ἀκρέ-  
ρουτην τὴν φοιτράν ἐκείνην κατάρχει, ἐν στιχ. 412—  
415.

•Ἐπαθον τλάμιν... ἐπαθον μεγάλων  
ἄξιον δόμηστον· τὸ κατάρχον  
παιδες ὅλοισθε στυγερες; μητρός  
σύν πατέρι, καὶ πᾶς δόμος ἔρροις  
(ἀκολουθεῖ)

—ΕΘΙΣ

## Η ΘΥΓΑΤΗΡ ΕΝΟΣ ΚΑΤΑΔΙΚΟΥ.

[Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ]

Τὸ λυκτυγής ὑπεχώρει εἰς τὸ πρῶτον φῶς τῆς πρωτεύ-  
—Αὕτη εἰναι; η ὄδος; η ἄγουστη εἰς Χ . . . ηρώτη  
μιερά τις καρον ἡλιοκεκαμένον τινὰ χωρικόν.

—Ναί, ἀπήντησε λακωνικῶς καὶ λίαν ἀποτόμως  
πάρχαντα δὲ διηλθει καὶ ἡκολούθησε τὸν δρόμον του.

(στ) Τοῦτο δὲ διότι ἐκ τῆς ἀντομικῆς καὶ φυσιολογικῆς  
τῆς γυναικὸς ἀναλύσεως, προκύπτει διὰ δὲ ὁ ὄργανος αὐτῆς  
εἶναι ὄλως διάφορος τοῦ ἀνδρικοῦ, ὡς ἀλλοταν ἔχουσης νὰ ἐκ-  
πληρωθῇ ἐν τῷ κόσμῳ ἐντολήν, πρωστέτη δὲ εἶναι ἀσθενεστέρη  
σωματικῶς· οὕτω, φέρε εἶπεν, τὰ ὄστα αὐτῆς περιβάλλονται ὑπὸ<sup>το</sup>  
ἐναριθμοτέρων μυῶν μᾶλλον εὐκτυνήτων η τῶν τοῦ ἀνδρός, ἐ-  
ποτέρας αὐτῆς εἶναι ήττον ὄγκωδῆς καὶ μᾶλλον εὐαίσθητος;  
θεν πηγάδουσιν ἀπατοῦσι ὄρέες, η γυναικεία καρδία πλέον  
ταχύτερον καὶ η ζωτική θερμότης εἶναι κατωτέρων ὅμεν αἱ γυ-  
ναικες ὡς ἐπὶ τὰ πλεῖστα εἰσὶν ψυχρόφοροι. Βετεῦθεν, κατὰ  
συνέπειαν τὸ εὐεσθίατον τοῦ νευρικοῦ συστήματος, πρὸς δὲ τὴν  
χρηματισμοῦ.

—Η πρωτή ἡτο προκεχωρημένη καὶ η μικρὴ κάρη ἔξη-  
κολούθει νὰ ὀδεύῃ κατὰ τὴν αὐτὴν διεύθυνσαν. Ἐρχί-  
ντο ἀδύνατος καὶ πένις· αἱ δαστίνες τοῦ ἡλίου εἰσεγώ-  
ρουν εἰς τὸν διατετριμμένον φιάσιν πιλόν της καὶ τὰ  
ἔσχισμένα ὑποδημάτα της δὲν ἥδυναντο νὰ προφυλά-  
κωσι τοὺς πόδες της ἐκ τῶν λίθων τῆς ὁδοῦ.

—Αὕτη εἰναι; η ἄγουστη εἰς Χ . . . ὄδος;

—Ναί. Διατί πηγαίνεις εἰς τὴν πόλιν ταύτην;

—Η νεανίς ἔξηκολούθει νὰ ὀδεύῃ τὰ χεῖλα της σπα-  
σμωδικῶς συνεστάλησαν, καὶ οὐδεμίαν ἔδωκεν ἀπάντη  
σιν εἰς τὸν ἀγαθὸν γέροντα, δοτεις ἐκράτησε τὸν ἵππον  
τοῦ διπάς ἀπαντήσης εἰς τὴν ἔρωτην τῆς τεθλιμμένης  
μικρῆς ὄδοιπόρου.

—Η δρόσος; τῆς πρωτές κατέπιπτε καὶ η Κίττη ἔξη-  
κολούθει νὰ περιπατῇ . . . Ἀλλὰ, φεῦ! αἱ δυνάμεις  
της δὲν ἥδυναντο ἐπὶ πλέον ν' ἀνθέξωσιν, οἱ πόδες της  
πεπληγωμένοι δὲν ἥδυναντο ἐπὶ πλέον νὰ τὴν φέρωσι  
καὶ ἡναγκάσθη νὰ καθήσῃ ἐφ' ἐνὸς παρὰ τὴν ὁδῷ μεγά-  
λου λίθου, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν ἐσταυρωμένων  
χειρῶν της καὶ τὸ ἐλεισύνην τοῦτο σῶμα κεκυρωμένον  
ὑπὸ τὸ ἄχθος αὐτοῦ παρίστα τὴν τελειοτέραν εἰκόνα  
τῆς δυστυχίας.

—Τὶ κάμνεις ἐνταῦθη, παῖδιον μεν; εἶπεν αἴρηνς  
φωνὴ γλυκεῖς καὶ εὐπροστήγορος.

—Ω, γυναικες πάντοτε εἰσθε καὶ θὲ δίεθε περίερ-  
γοι; . . . ἐπανέλαβεν ἐτέρα φωνὴ μὲ τόνον καπω-  
τάτου· της εἰσθε τὸν καρπόν.

—Η Κίττη ὑψώσας τοὺς δρθαλμοὺς καὶ εἰδὲ περ' αὐ-  
τὴν καὶ ὡραίαν κυρίαν συνοδευομένην ὑπὸ κομψο-  
τάτου· ἐτέρου νέου.

—Θέσε μου! Πῶ; ἐνταῦθη; . . . εἶπεν η Ναθαλία  
Μέλιανδρ προσπελάσσει τὴν κόρην.

—Θέλω νὰ ὑπάγω εἰς Χ . . . ἀπήντησεν η Κίττη  
φρικιώσας.

—Ἀκουσον, Γεώργιε, θέλει νὰ ὑπάγῃ εἰς Χ . . . καὶ  
ἀπέχει τούλαχιστον ἐντεῦθεν ὑπὲρ τὰ δύο μίλια. Γνω-  
ρίεις πόσον εἶναι μακρὰν ἐντεῦθεν;

—Η νεανίς ἔκίνησε τὴν κεφαλὴν ἀρνητικῶς καὶ ἐσφρό-  
γυσε τὰ δάκρυα, τὰ δποτα δρεον ἐπὶ τῶν παρειῶν  
της.

—Διατί θέλεις νὰ ὑπάγῃ εἰς Χ . . . Ἐδείπνησε;

—Η Κίττη ἔκίνησεν δρμοῖς τὴν κεφαλήν.

—Θέσε μου! Γεώργιε, θέλει νὰ περιά-

κειτο περὶ ἐμάντης;

—Ο Γεώργιος ἔγέλησε.

—Δοιπλόν, κύριε, τὶ σημαίνει τοῦτο; "Ολαὶ εἰ γυ-  
ναικες, καθ' ὑμᾶς; εἶναι τρελλαῖ, καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν  
εῖται τῆς μικρᾶς ταύτης;

—Περὶ τίνος λαλεῖτε;

—Α! ἐδῶ εἶθε, πάτερ; —Ομ.λῶ περὶ μιᾶς πτω-  
χῆς δεκαεπον περίπον νέχες. θεν εὔρομει μόνην καθηρέ-  
ντν. μὲ σφρό

λήση, ὅπως προσπυθήσωμεν νὰ γίνωμεν πρός αὐτὴν ωραίους.

Σμῆνος δεσποινίδων γειτόνων καὶ φίλων τῆς Ναθαλίας εἰσέβαλον εἰς τὴν αἴθουσαν Εἶχον ἡδη ἀρχίσει εὐθύμως νὰ συνδιαλέγωνται, ὅτε ἡ Ναθαλία ἐνθυμηθεῖσα τὴν Κίττην ἐκτύπωσε τὰς γεινάς της καὶ λέγουσα «Θίξ σᾶς δεξιῶ κατέ τις ἑπλίθε δρουμαίως τῆς αἴθουσας.

«Η Σωστάνη ἔρχεται τέλυχως εἰς τὸ δωμάτιον περὰ τὴν ἡμικενεγμένην τοῦ μαγειρέου θύραν.

— Ποῦ εἶναι; ἡρώτησε μετὰ ζωντάντος ἡ Ναθαλία.

— Εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, ἀπάντησεν ἡ ὑπηρέτρια, ἐξακολουθούσα τὴν ἔργασιν της.

— Οὐδεὶς εἶναι εἰς τὴν θύραν.

— «Ἄλλ᾽ εἶναι ἔκει σᾶς βεβιώθω... καὶ ἡ Σωστάνη ἀφήσασα τὸ ἔργοχειρόν της ἐπροχώρησεν ἔκει ἐνθα εἰχε καθήσει ἡ μικρὰ Κίττη.

— Αληθῶς! ἔρωνας μετ᾽ ἔκπλήξεως. Βεβαίως ἀνεχώρησεν! Έκάθισεν ἔκει ἀφοῦ ἐδείπνησε καὶ ἔγων ὑπῆγον νὰ λάβω τὸ ἔργοχειρόν μου. Προτερήσα ὅτι ἐθεώρει πάντοτε προσεκτικῶς τοὺς ἀστέρους καὶ ἐνόμιζον ὅτι ἡ-ο ἀναμφισθόλιος ταπεινὴ καὶ εὐσεβής, ἀλλ᾽ ἡ πατήθη. Βλέπω ἡδη, δεσποινίς, ὅτι ἡ-ο ίσως μικρά τις ὀλήτις, ὡς τόσοι, οὔτινες περιπλανῶνται πεζοὶ εἰς τὰς δόδούς. Εἴθε νὰ μὴ μᾶς ἔπειρεν ἀργυροῦν τι σκεύος! Πηγαίνω μάρεσως νὰ παρχτηρήσω.

— Δὲν τῇ εἶπας, Σωστάνη, προσέθηκε δυσανασχετοῦσα ἡ δεσποινίς, ὅτι ὥρεις νὰ διανυκτερεύῃς ἐνταῦθα;

— Τὸ εἶπον, καὶ τὸ ἐπανέλαθον, δεσποινίς μου, καὶ προσέθεσα μάλιστα, ὅτι θὰ ἐκοιμάστο εἰς καλὴν μικρὰν κλίνην. «Ἄλλ᾽ θμῶς ἡδη ἐνθυμοῦμαι, ὅτι μὲ ἡροδάτο γωρίς νὰ μὲ ἀτενίζῃ, εἰχε δὲ πάντοτε προσηλωμένους τοὺς μεγάλους ἀνοικτούς; δρθαλμούς της, καὶ ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἦκουε ὅτι τῇ ἔλεγον.

— «Η πτωχὴ αὕτη ἐφαίνετο πολὺ δυστυχής, εἶπεν ἡ Ναθαλία, λυπουμένη ὅτι δὲν ἡδυνήθη νὰ γίνῃ ωρέλιμος εἰς τὴν μικρὰν ἑκείνην, ἢν εἴχε λάβει ὑπὸ τὴν προστασίαν της. Θὰ τῇ ἔδιδον φρέμε, πῖλον, ὑποδήματα καὶ θὰ τὴν ἐπερπινοῦ εἰς Χ... ἀφοῦ τόσον ἐπεβύμει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πόλιν ταύτην. »Ισως θὰ ἐπανέλθῃ...» Εἶναι ἐπανέλθη νὰ τὴν δηγήσῃς πάρουτα εἰς ἐμὲ, Σωστάνη.

— Εἴναι ἐπανέλθη... Ναί, δεσποινίς. «Ἄλλ᾽ εἰλικρινῶς δυσιλούντες, δὲν πιστεύω νὰ ἐπανέλθῃ πλέον, ἀπάντησεν ἡ ὑπηρέτρια ἀναλαμπήσουσα τὸ ἔργοχειρόν της.

— Η μικρὰ Κίττη δὲν ἐπανήλθε πλέον. Εἶχε δράξει τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀπέλθῃ χωρὶς νὰ τὴν ἐννοήσωι καὶ ἡ-ο ἡδη μακράν, ὅτε ἡ Ναθαλία ἦλθε νὰ τὴν ἀναζητήσῃ. Περὶ τὸ μεσονύκτιον εὔρε σωρὸν ἀχύρων καὶ ἀνεπάθη διά τινας ὥρας ἐν ὑπειθω. Προείπα νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ὁδοιπορίαν της, ἀλλ᾽ ἐφοβήθη μήπως ἐκ τοῦ σκότους ἀποπλανηθῇ.

— Σημερόν συνέθη κατέ τις ἔκτακτον, κύριε διευθυντά, ἔλεγεν εἰς τῶν φυλάκων τῶν δεσμωτηρίων τοῦ Χ.. πρὸς τὸν ἀρχηγόν του. Εὔρομεν ἐνθόπιον τῆς φυλακῆς μικράν τινα κόρην κλαίουσαν πικρῶς...» Αγνοούγετες

τὶ νὰ πράξωμεν τὴν ἐφέρομεν εἰς τὴν οἰκίαν μας, διέτι, ὡς καλῶς ἐσκέφθη ἡ σύζυγός μου, ὀφείλομεν νὰ μὴ τὴν ἐγκαταλείψωμεν μόνην εἰς τὰς δόδούς. Δὲν ἡδυνήθημεν εἰς τὰς δόδούς. Δὲν ἡδυνήθημεν εἰς τὸν ἔρημον ἐκεῖνον τόπον...» Ήτο εὔρω; τάφος;, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ διποίου ὑπῆρχεν ἔτερός τις τάφος περικλεών ζῶντας κεκλεισμένους ἐντὸς τοῦ τάφου των περικλεών καρδίας, τῶν διποίων, σύτως εἰπεῖν, ἡδύνατο τις νὰ ἀκούῃ τοὺς πχλούς; ἐν τῇ σιγῇ, ἡ-ος τόσον αὐτῶν τοῖνας ἔκει ἐτερεῖτο.

— Φέρετε τὴν ἑδῶ, εἶτεν ἐδειθυντής, διτις ἡρόαςτο μετὰ προσοχῆς τὴν μικρὰν ταύτην ἐκθεσίν. «Η σύζυγός μου πράγματι ἔχει ἀνάγκην μικρᾶς ὑπερετρίχες διὰ νὰ ξονθῇ τὴν μάγειρόν μας» ίσως αὕτη εἶναι κατάτληλος.

Μετ᾽ ὀλίγα λεπτά ἡ Κίττη δὴ τρέμουσα ἵστατο ὅσθιος ἐνάπιον τοῦ διευθυντοῦ τῶν φυλακῶν. «Η Κίττη ἡ-ο ὠραία. Οἱ μεγάλοι γλαυκοὶ ὄφελαμοι τῆς ἐξέρχοντος θαυμάζονται μελαγχολίαν. Τὸ πρόσωπόν της διηγειρευνάτην διάδρομον καὶ ἐσταμάτησεν ἐνάπιον θύρας, τῆς διποίας ἔσυρε τὸν μοχλόν. Πρόσωπον σοθαρόν καὶ σκληρὸν ἐφάνη ἄμας ἡ θύρα ἡμικνεώχθη.

— Εδῶ εἶναι ἡ θυγάτηρ σου, εἶπεν ὁ φύλαξ, καὶ ἔλαβε τὴν ἀλειφαντικήν.

— «Η θυγάτηρ μου; τί λέγεις;...» Δὲν ἔχω θυγάτηρα... Εάν εἴγον, καίτοι οἱ τοῖχοι σας εἶναι ισχυροί, τὰ σίδηρα καὶ οἱ μοχλοί σας πολὺ πυκνοί, δὲν θὰ ζημηνεῖς πολὺν χρόνον κατάδικος.

— Πάτερ μου!... ἐφώναξεν ἡ Κίττη.

— Η φωνὴ αὕτη τοῦ πατέρου, τόσον ἀδύνατος καὶ τόσον καθηρά, ἡγειρεν ἐν τῇ φυλακῇ τόσον παράδοξον ἡ-γονον, ὃστε διάφανος τὸ πρόσωπόν του, ἐνῷ ἡ μικρὰ κόρη ἐπροχώρει διά νὰ θεωρήσῃ τὸν φυλακισμένον κατά πρόσωπον...» Άλλα κλαίουσα ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν της εἰς τὰς χειράς τοῦ φύλακος καὶ εἶπε χαμηλή τῇ φωνῇ, «δὲν εἶναι διά πατέρη μου.»

— Πρέπει νὰ ἐπισκεφθῶμεν ἔτερον κελλίον. «Ητύχασε, τέκνον μου, θὰ τὸν εὔρωμεν.

— Εστάθησαν ἐνάπιον θύρας, καὶ διεσμορίας, ἀποτάθησε προσφιλέστερον πρὸς τὸν ἐκείνην μικραντικόν, εἶπε. — Ιδού η μικρὰ Κίττη, ἔργεται νὰ σὲ δέη.

— Η μικρὰ Κίττη;... ἐπανέλαβε μηχανικῶς δικτάδικος, εἶτα ἔμεινε σιωπηλός... Ναί, εἴχον μίαν Κίττην, ὅχι δύμας μικράν, ἀγκυρώσαν με εἰς δλῆς καρδίας, τὴν ἀτυχή σύζυγόν μου! Δέρρητη τὴν καρδίαν της... δὲν θεοῦς νὰ μὲ συγχωρήσῃ. Πάγκινε. Άφησε με. Αὕτη δὲν μ' ἐνδιχφέρει.

— Η φωνὴ τῆς Κίττης ἡ-ούσθη πάλιν, ἐπρόφερε τὰς αὐτὰς δύο λεξίες, Πάτερ μου! Ο κατάδικος ἐπλησίασε θύρα, παρετέρησεν ἐπὶ πολὺ τὸ πατέρον καὶ οἱ διφτηλοί του ἐπληρώθησαν δικράνων βρύθινος.

— Ο πατέρης μου διομάζεται Βράουν, ἀπεκρίθη ἡ Κίττη ὀδυρομένη.

— Εγχειρεν ἐνταῦθα τρεῖς Βράουν, τὸν Ἰωσήφ, τὸν Δαυΐδ καὶ τὸν Ιωάννην, εἶπεν ὁ φύλαξ, ἀπαντῶν εἰς τὸ δέρωτρα μεταβολήν τοῦ διευθυντοῦ.

— Ό πατέρη σου διομάζεται Ιωσήφ;;

— Η Κίττη οὐδὲν ἀπεκρίθη, διότι δόθησε καὶ ἡ συγκίνησις εἰχον συνταράξει βαθέως τὸ πνεῦμα της.

— Εάν ήναι διά Ιωσήφ, ἐψιθύρισεν διάφανος, τόσον τὸ χειρότερον... εἶναι μοχθηρός, ληστής... σύμερον ἐτιμωρήθη, διότι ηδειλες νὰ δραπετεύσῃ... Δὲν εἶναι ξένος νὰ ήναι διά πατέρη μιᾶς τόσον ωραίας κόρης...

— Εάλθε, πατέρον μου! Επειδή διευθυντής τὸ ἐπιτρέπει, άς προσπαθήσωμεν νὰ ἀνακαλύψωμεν τὸν πατέρα σου.

— Ελαβε τὴν τρέμουσαν χειρά της καὶ τὴν ὠδηγήσος, διὰ τῶν μακρῶν διαδρόμων τῆς φυλακῆς, εἰς τοὺς καθύγρους

τοῖχους κλεισμένους ὑπὸ μεγάλων καὶ ἐπιμελῶν κλεισμάτων θυρῶν. Τὰ βρέχει βήματα τοῦ φύλακος περικολουθούμενον εἰς τὸν ἔρημον τόπον...» Ήτο εὔρω; τάφος;, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ διποίου ὑπῆρχεν ἔτερός τις τάφος περικλεών ζῶντας κεκλεισμένους ἐντὸς τοῦ τάφου των περικλεών καρδίας, τῶν διποίων, σύτως εἰπεῖν, ἡδύνατο τις νὰ ἀκούῃ τοὺς πχλούς; ἐν τῇ σιγῇ, ἡ-ος τόσον αὐτῶν τοῖνας ἔκει ἐτερεῖτο.

— Ο φύλαξ ἐπροχώρει μὲ τὸ μικρὸν ἀτυχές πτιδίον, τὸ δέρωτρον παρ᾽ αὐτῷ ἐφρικίς καὶ τὸ διποίον οὔτος ὠδήγηει μετὰ πατρικῆς προσθυμίας. Ανηλίθε μίαν κλίμακα, διῆλθε στενὸν διάδρομον καὶ ἐσταμάτησεν ἐνάπιον θύρας, τῆς διποίας ἔσυρε τὸν μοχλόν. Πρόσωπον σοθαρόν καὶ σκληρὸν ἐφάνη ἄμας ἡ θύρα ἡμικνεώχθη.

— Κίττη!... εἶπεν οἰκτρόμαχος ἡ πατέρας του.

— Νά, τὴν ἀφήσω εἰς τὸ κελλίον σου; ἡρώτησεν ὁ διευθυντής.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ κατάδικος μὲ φωνὴν συγκεκινημένην, καὶ ἐκάλυψε διὰ τῶν χιτρῶν αὐτοῦ τὸν πατέρα του!

— Ο διευθυντής καὶ διεσμορίας, ἀπαντάκιαν κατέσκευαν τὴν κελλήν την θύραν τοῦ κελλίου, ἐνῷ ἔμεινεν πατέρης καὶ θυγάτηρ. Η θυγάτηρ ἡ-ούσθης τοὺς διποίους του καὶ ὁ εἰς περιεσφίγχησεν τὰς ἀγκάλας τοῦ ἄλλου.

— Πάτερ μου!... εἶπεν οἰκτρόμαχος πατέρης του.

— Η φωνὴ αὐτῆς τοῦ πατέρου, τόσον ἀδύνατος καὶ τόσον καθηρά, ἡγειρεν ἐν τῇ φυλακῇ τόσον παράδοξον ἡ-γονον, ὃστε διάφανος τὸ πρόσωπόν του, ἐνῷ ἡ μικρὰ κόρη ἐπροχώρει μετὰ πατέρωπον...» Άλλα κλαίουσα ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν της εἰς τὰς χειράς τοῦ φύλακος καὶ εἶπε χαμηλή τῇ φωνῇ, «Οποίας τρομερά σκηνή!...» Ο πατέρης ἐντρέπετο τὸ τέλον του. Ο ἀ



μὲν στολίζων τὸ πνεῦμά του μὲ τὰ ἄνθη τῆς πχιδείας,  
ὅτε δὲ τρέψων τὴν καρδίαν του μὲ τὸ γάλα τῆς ἀρετῆς.

Προσβίνων δὲ Φίλιππος εἰς τὴν ἡλικίαν καὶ προκοπήν,  
ἡδυόθη δεκαπενταετής ν' ἀναβήσεις τὰς βαθμίδας τῆς

πανεπιστημιακῆς ἀκρασίας. Πειρθείς εἰς τὸ ἔθνικὸν  
πανεπιστήμιον ἐπεδόθη ὀλοψύχως εἰς τὴν σπουδὴν τῶν  
τῆτον πολιτικῶν ἐπιστημῶν, φρονῶν δὲ μετὰ τὴν εἰς οὐ-  
κον ἐπάνοδον, ἡδύνατο δὲ αὐτῶν ν' ἀναδεῖξῃ φιλοτέ-  
ρον τὸν οἰκόν του, νὰ καταστῇ ὡρειμώτερος εἰς τὴν  
πατρίδα του, νὰ κερδίσῃ ἀσφαλέστερον τὴν ἀγάπην τῶν  
συμπολιτῶν του! Ἡπειρεὶς δὲ ἀγαθὸς οὗδε δὲ τὴν ἡθελεν  
εὐφράνει τὴν καρδίαν τῶν φιλοστόργων γονέων του, ἐπί-  
στρέψων εἰς τὰς ἀγκάλας των κεκοσμημένων μὲ τοσαύ-  
τας φυσικὰς καὶ ἡθικὰς ἀρετάς! . . . Φθάνει τέλος πάν-  
των ἡ ποθετὴ ἡμέρα,—διδεται τέρμα εἰς τὰς τετραε-  
τεῖς, σπουδάς του,—ἐπανέσχεται περιχρής εἰς τὴν φίλην  
πατρίδα, καὶ φέρει μεθ' ἔχυτον οἰωνίσματα αἰσια, καὶ  
γελώσας ἐλπίδας! . . . ἀλλ' ὃ πόσον ψευδεῖ; οἱ δι-  
λογισμοὶ τῶν οὐρανῶν τῶν ἀνθρώπων! πόσον ἀνεξιχνίστοι  
οἱ βουλαὶ τοῦ κυρίου καὶ ἀκατανόητοι αἱ δόδοι αὐτοῦ!

τὰς γελώσας ἔκεινας ἐλπίδας, τοὺς χρυσοπτέρευς ἔκεινους  
οἰωνούς, δὲν ἑβράδυνε νὰ ἐπισουλευθῇ κρύψιος, δόλιος  
Χάρων, ὅστις παρηκολούθει μὲ ὑπουλότητα τὰ ἀπόνηρα  
τοῦ νέου διαβήματα!—μετ' οὐ πολὺ ἐν τῇ ζωγράτης  
τοῦ πνεύματος του διαφένονται ἀμυδρὸς ἔχην κατηφεί-  
σει, ἐπισκιάζοντας νέφη τὸ φαιδρὸν αὐτοῦ πρόσωπον!  
—στηθόδορον κρύψιον πάθος κατατάκει τὰ σπλαγχνά  
τοῦ τρυφεροῦ νέου!—Καὶ οἶδος ἐν μιχρῷ τα πάντα  
παρέρχονται νέαρ ἀπατηλὸν, γάνονται ως σκιά ἐπι-  
πόλαιος! οἶδος σήμερον πνέει αἰχνίδιος καὶ βρεύς ξυρό-  
ρχη, καὶ ἀποκόπτει τὸ τρυφερὸν ἄνθος ἀπὸ τὸ στέλε-  
χος του! σήμερον οἱ γονεῖς, ἀπόπτοῦν τὸ ἀγαπητὸν  
τέλον των, νέοι συμπολιτεῖται τὸν χρονικὸν συμπολιτην των,  
οἱ φίλοι τὸν ἀπεράμιλλον φίλον των!

Ἄπεπτης, ἐνόρετε Φίλιππε, ἀπέπτης ως ὅνειρον γλυ-  
κὸν ἀπὸ τῆς ζοφερῆς κοιλάδος εἰς τὸ ἀνέσπερον φῶς  
τῆς αἰωνιότητος! Ἐζέλευσας τὴν κατοικίαν τῶν Ἀγ-  
γέλων, διου η ἀρετὴ ζῆι αἰωνίως, καὶ ἔγκαταλειπεῖς  
τὴν ζωφόρον ἀγκάλην τῶν γεννητόρων σου, οὔτενες σε  
ἀνέθρεψαν καὶ σ' ἔγχλούγησαν ως τὴν ἀγκυραν τῶν γη-  
ρατείων των! Ἄλλ' ἐν οὐρανῷ μὴ λησμονῆς τὴν ἀπα-  
ρχμόθητον θλίψιν, τὴν δύοιν ἀρπασεν εἰς αὐτοῦ; δαϊ-  
ώνιος χωρισμός σου. Δέους ἀδιαλείπτως ὑπὲρ αὐτῶν!  
ἴκετεν διπλῶς ἐνισχύσῃ αὐτοὺς ὁ Κύριος, καὶ καταξι-  
ώσῃ ποτὲ νὰ σὲ ἰδωσιν ἐντρυφῶντα ἐν μέσῳ τῶν ἀφά-  
ντῶν τῆς αἰωνιότητος!

Δευτέρᾳ, 26 Μαρτίου 1876.

ΕΙΣ ΛΕΥΚΑΣΙΟΣ.

## ΑΝΟΦΑΕΘΜΗ

ω

Ο ἔλεγχος, τὸν διοίσιν δοκιμάζομεν δι' δια τὰ ἀδική-  
ματα ἐποχάσμεν εἰς πρόσωπον προσφιλές, ἀλλοτε καὶ  
ἡδη μὴ ὑπάρχον, μᾶς δεικνύει τὸ μέγεθος τῶν αἰωνίων  
βασινῶν, ἣν εἰς τοιαύτην ὁδύνην ἡ θεία εὐσπλαγχνίας  
δὲν μᾶς ἔτεινεν ἀρωγὸν χεῖρα.

\* \* \* Τοῦ μικρόνος τὸ μόνον καταφύγιον εἶναι σοὶ  
Εχρότης ήθους.

\* \* \* Ή παιδικὴ καὶ γεροντικὴ ἡλικία ἀναπτύσσονται ἐπεὶ  
τοῦ προσκεφλακίου τῆς ἀμεριμνούσας ἡ νεότης ἐπὶ τῶν  
ρόδων καὶ τῶν ἀκενθῶν τοῦ ἕρατος, ἡ δὲ ὥριμος ἡλικία  
ἐπὶ τῆς φλογερᾶς ἐσχάρας τῆς φιλοδοξίας.

\* \* \* Αν δὲ ἐπίδειξις ἡναὶ στολισμὸς, πᾶνς νὰ μὴ ἀνα-  
θεῖν τις καὶ ἐπὶ τοῦ δχῆλατος, ὅταν δὲν φάνηται καὶ  
λώδες ἔνδον αὐτοῦ;

\* \* \* Κυκλοφορεῖ ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τις φθόνος κου-  
φόπτερος, τρεφόμενος ἐκ συνομιλίας. Οὕτος καλεῖται  
κακολογία. Καὶ λέγει μὲν ἀπειροκέπτως δι', τις κακὸν ἀ-  
νεβαίνον, σιωπῆ δὲ ἐσκεμμένως δι', τις καλὸν γινώσκει.

\* \* \* Αν εἰχέ τις χρήματα ἵκανα, ώστε νὲ ἀγράση  
ὅλας τὰς πωλουμένας συνειδήσεις, νὰ τὰς ἀγοράσῃ ὅσους  
ἀξίους καὶ νὰ τὰς μεταπωλήσῃ δσον τιμῶσιν αὐτὰς  
ἔσυτάς, πόσον κερδαλέα, πόσον λημπρά ἐπιχείροις!

Λύσις τοῦ ἐν τῷ προηγ. φυλλαδίῳ αἰνίγματος  
ΧΡΟΝΟΣ - ΟΝΟΣ.

Τὴν λύσιν ἐπεμψήν ήμεν τχύτοχρόνως οἱ κ. κ. Σπυ-  
ρίδων Νέγκας, Ἀγγελος Βερύκης, Δεωνίδης Καντακίτης  
καὶ η κυρία Αναστασία Μινώτου μετ' αὐτοὺς οἱ κ. κ.  
Ιωάννης Σκικδόπουλος, Σπυρίδων Κονιτόπουλος, Ἀν-  
τώνιος Σωμερίτης καὶ Δημήτριος Μιχαλόπουλος. Ἐκ  
Κεφαλληνίας οἱ κ. κ. Επταμενώδης Αννινος καὶ Πα-  
ναγῆς Χαϊδᾶς. Ἐκ Σύρου οἱ κ. Δημήτριος Αθηναίος, καὶ  
ἐκ Κερκύρας δ. κ. Γεωργίος Γέγλες καὶ δ. κ. Χ. . . οὐ-  
τὴν ἐμμετρον λύσιν εὐχριστῶς καταχωρίζομεν ἐνταῦθα.

Ἐναὶ εἰς τὸ τετράποδον θέσης ἐμπρός του Φ,

Τοῦ ἔργου ἀποτέλεσμα θά εἰνι καταστροφή.

Κ' ἐν τὸ πρῶτον γράμμα του εἰς Μ τὸ μεταλλάξης  
Μόνος τὴν λέξιν θά εὑρήσεις καὶ ἀν τοῦτο πάλιν πράξη

Καὶ Κ θέσης εἰς τὸ Μ, σχῆμα Γεωμετρίας

Αμέσως θά σχηματισθῇ διὰ μιᾶς γωνίας.

Τὸ Κ δὲ εἰς γράμμα Π ἐὰν τὸ μεταπλάσης,

Ο, τι θά γινη εὐχρομαῖ νὰ μὴ τὸ δοκιμάσῃς.

Ἐναὶ θελήσεις δὲ : δὲ Η εἰς Τ νὰ μεταβάλλῃς

Καὶ μὲ αὐτὸν ἐπιθυμής τὴν λύσιν του νὰ ψάλλῃς,

Μὲ τὴν θετέραν λέξιν μου θηρην καὶ ἔγω συγχρόνως.

Φθείρει τὰ πάντα εἰς τὴν γην δ πανδημάτωρ Χρόνος

## ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Α κριθέ μου φίλε κ. Ι. Χιώτη,

Ἐβρα τὸ χέρι μέσα εἰς τὸ φιωχικὸ ποιητικό μου τχμεῖον καὶ ἐξήγαγον ἐκεῖνην κατεῖ τι τὸ διποῖον ἐπιγράφεται  
· Η Πρωτομαρτία ἡ τὸ Χελιδόνιο. Άν ήναι νόμισμα ἀργυροῦν, ἀν ήναι χρυσοῦν ἢ ἂν ήναι χάλκινον, μὲ τὴν ἀλη-  
θειαν, δὲν ἐξέρων. Εξέρω μόνον διτε ἐθγάπειν εἰς τὸ φῶς δὲ εσε καὶ δέξου το μὲ τὴν συνειδουμένην σου πρός έμε τι-  
λοφρούσην· ἐγράφη δὲ ἐν Αθήναις τῇ ἀ.η Μαρτίου 1876.

Ολος ὁ κόσμος γνωρίζει διτι δέλδει εἰς τὴν ἐπάνοδον τῶν χελιδόνων σηματίαν πολὺ σπουδα-  
στέαν ἐκεῖνης τὴν διποῖν συνήθως δίδουσιν οἱ Εύρωπαι. Τὸ χαριέστατον τοῦτο πτηνὸν δὲν ήτο μόνον διὰ τὸν  
Ἐλληνη ὁ πρόδρομος τοῦ ἔχρος, ὁ ὄγγελος τῆς χαρᾶς, ὁ παλαιὸς οἰκογενειακὸς φίλος, ἀλλ' ητο καὶ τὸ σύνθημα τῆς  
ἐνάρξεως τῶν ἐχθροπραξῶν κατὰ τῶν προαιωνίων ἐχθρῶν μας. Διὰ τοῦτο η δημοτικὴ ποίησις ἐξύμνητος τὴν ἐπά-  
νοδον τῶν χελιδόνων περιπαθέστατα, διὰ τοῦτο τὸ γλυκύφωνον πτηνὸν ἐθεωρεῖται ως ἴερὸν, ἀφίνετο  
δὲ ἐλεύθερον νὰ κτίζῃ τὴν φωλεάν του εἴτε ἐν τοῖς ναοῖς εἴτε ἐν ταῖς οἰκίαις χωρίς ποτε νὰ παρενοχλήσαι παρ' οὐ-  
δενός, διὰ τοῦτο δὲν πολέμω πίπτων μαχητῆς διέταπτε τοὺς συμμαχητὰς ν' ἀφίνεισι θυσίδας ἀνοικτὴν εἰς τὸν τάφον  
του δπως ἐκεῖθεν ἐλευθέρως εἰσέρχηται δὲ φίλη χελιδῶν καὶ ἀναγγέλλῃ εἰς τὸν ὑπέρ πατρίδος πεσόντα τὴν ἔλευσιν τῆς  
ἀνοικεως καὶ μετὰ τῆς ἀνοικεως τὸ κελάδημα τῶν κλέφτων πυροβόλων καὶ τὴν κλαγγήν τῶν ἔθνικῶν ὅπλων.

Ολος ταῦτα τὰ γνωρίζεις, φίλατε Χιώτη, καὶ δὲν προσμένεις θεοίσις νὰ τὰ μάθης παρ' ἐμοῦ. Ήθέλησης μόνον  
νὰ σου εἴπω διατί τὸ χελιδόνιο μοὶ ἐνέπνευσε τὴν ὠδὴν τὴν διποῖαν σημεριναῖς τοῦς σημεριναῖς περιστάσεις, τὸ περάστησαι  
Σὲ διποῖομαι διοψύχως

Ω; ἀδελφὸς  
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ

Καλῶς μᾶς ἡλίθες ἀλαχο, πουλὶ χαριτωμένο,  
Καλῶς μᾶς ἡλίθες τοῦ Μαρτίου πρωτόλουθο λουλούδι! Μὲ πόση νάζερες κρυφή λαχτάρα περιμένω.  
Ν' ἀκούσω μὲς τὰ σύγνεφα τὸ πρῶτο σου τραγοῦδι! Τόσο συνειθίσιας δ φτωχὸς νὰ βλέπω κάθης μέρα  
Χαραίς κ' ἐπίδιμαις νὰ πετοῦν νὰ πνίγωνται τὸ δέμμα  
Τοῦ χρόνου τὸ ἀνυπότακτον, πίκρον' ἀκόμη φέμια  
Μου φίνετ' διτι σὲ θωρῶ νὰ σχίζεις τὸν αιθέρα  
Μὲ τὰ σπαθάτα σου φτερά . . . Γλυκό μου χελιδόνι,  
Μὲ τρέφεις καλοκαιριά; . . . Οψίμο θάλθη χάνει; . . .

Κι ξάν' τη φωνή σου τὴν γλυκεῖς δὲ σηκωθεῖν οἱ εύνοοι,  
Πίρε, πουλάκι μου, φτερό, ναύρης πτληρὰ λημέρια.  
Σύρε νὰ ιδεῖς τὸν Ολυμπο, τὴν Γκιώνα, τὸ Βελούχι,  
Χαρέτης τὴν Λιάκουρα καὶ φύναξις διά της τάστερια.  
Κι' ἀν μείνη Κιάφης ἀκίνητη κι' διβάχος τοῦ Ζελόγγου  
Δεὶ θυμηθῇ τὸ ζωντανό, τὸν ἀγριο κατερράχητη  
Ποῦ ἐπανωθε τὸν έμούγγησε.. . Αν μείς τὸ Κούνγης ή τάχητη  
Τοῦ Σχμουλῆ δὲ θερμαχθῇ κι' ἀν τὰ κλαριά τοῦ λόγγου  
Δὲ φορτωθεῖν μὲ φλάμπουρχ καὶ δὲ σεισθῇ δι χειμάρρα,  
Φύγε, πουλὶ μου, γρήγορα κι είναι θεοῦ κατάρχη.

(1) . . . . .  
Καὶ τὸ πουλὶ ἀνυπόμονο, γοργὸ σὰν τὴν ἐλπίδη  
Αρπάζεις ἀπὸ τὸν ηλιο μὲς μὲ λάμψη, μὲν ἀχτίδη  
Γιὰ νὰ τὴν

## ΩΔΗ

### ΤΟΥ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΥ ΤΑΣΣΟΥ

L' anima innamorata di Dio.



Προσφοι κάμποι, χλωρασταῖς, ώρατα γελούμεν' ἄνθη,  
 'Οπ' εὐθίσται, δρυσόβολες πάντοτ' ἀεροπετάτε.  
 Κρύσταλλα μυριό, ἀριτα, ποῦ στελ; ώραίς κοιλάδαις  
 Τρέγετε παιγνιδίσσοντες μὲ σιγαλή μουσικούρα,  
 Λαλούμενα τῆς ἄνυπης, ποιεῖτε ποὺ παντ' ἀγάπη  
 Πιετούμενα μὲς τὰ κλαδῖς μὲ γέρι κελατίδετε,  
 Αὔρας δροσάταις καὶ γλυκάτε, αὔρας χεριτωμέναις,  
 Εργά Έκεινοῦ ποὺ τῆς καρδίας μηδ κυνεργή τὰ φύλλα,  
 Ειπέτε τοῦ κυρίου μου καὶ τοῦ καλοῦ μου πλάστη,  
 'Οπ' ὅλη δηλόγομαι γιὰ τὴν λερά του ἀγάπη.  
 Ειπέτε του ποὺ ἡ φλόγα του, ἀπειση, ἀγή, καθάρια,  
 'Ολην βαθία μὲ καταλεῖ, ὅλην ἀγάλι ἀγάλι.  
 Η δέται ὁ θίλιος κρύβεται, προβάλλει ἀπὸ τὸ κύμα,  
 Μόνον τὸ ἄγιο του ὄνομα μὲ ἀντιλαχτὶ στὴ γείη,  
 Γι' αὐτὸν καὶ πνέω καὶ λαχταρώ καὶ κλαίω καὶ ἐννατενάζω  
 Καὶ τοσο ὁ πόνος τὴν φυγὴν γλυκά μοῦ συνεπάρνει,  
 Η' ἄλλη γλυκάδα εἶναι γιὰ μὲ μαρτύριο καὶ φραμάκι.  
 Μ' Αὐτὸν μαζή, πάντα μαζή ὁ ἐρωτεμένος νῦν; μου,  
 Κ' Έκεινον μόνον θεορεῖ φυντάζεται καὶ βλέπει.  
 Κ' ἀν εὐγενής καὶ μὲ γλυκό καὶ σπλαχνικό τὸ βλέμμα  
 Γροική, καὶ τῆς ἀγάπη μου δὲν δίνει καταρρόνια,  
 Ειπέτε ποὺ τὸν καρπερέη ἡ ἀκριδή πιστή του,  
 'Ενθρ τὰ χιόνια καταλεῖ ὁ δροσερός Απρίλης.  
 Σέρω ποὺ τούτη ἡ κατοικία μ' δύσα κεί ἔγινη κάλλη,  
 Γι' αὐτὸν ποὺ εἰς τέτοιο ὄλομπρο λημέρι βασιλεύει,  
 Δὲν εἴν' δὲν εἴ· εἰ καὶ ζεῖται πλήγη τὸ ἀπειρον ἔλεος του  
 'Οχι! δὲν θέλει ἀπερνήη παρηγοριά καὶ σκέπη  
 Σὲ τούτη τὴν βαρυόμορφη φυγὴ μου. ποὺ ἐμερίνη,  
 Ήσσος ἐλύτρωσε τόσο ἀκριδά μὲ τὸ ἄγιο του τὸ αἴγα.  
 'Αγ! πότε πότε θέλω τὴν ποθητήν ήμέρα,  
 Ησσος στὰ λαμπρά του δώματα ἐλεύθερη θά στέκω  
 Νὰ εὐρριπωμαι, νὰ φλέγωμαι γιὰ τόση του ὄμιορφίδα!  
 'Ω, ἀν τὸν γλυκόν μου ποθητῶν ἐδέλεπτε μιὰ μέρα  
 Εστε; Ψυχαῖς εὐγενικαῖς, καὶ τὰ λαμπρά του κάλλη,  
 Ο, τι θερμότερη ἀγαπη ὁ κόσμος θὰ ἐμιτέστε,  
 Καὶ μόνον γιὰ τὰ κάλλη του. τὴ δοξα, τὰ λαμπράδα,  
 Μ' ἔμενα θὰ ἐφλογίζεσθε, καὶ μὲ φωνὴν ἐγκά, δια  
 Θά λέγατε πῶς δὲν είναι γλυκότερη εὐφροσύνη.  
 Εἰν τὸ γλυκό μου ἀγάλλισμα, εἰν' ἡ ἀκριδή μου ἀγάπη.  
 Γάλας ἡ θωρία καὶ βολαριάς; σὲ μύριας ὀμορφάσις;  
 Δὲν βρίσκεις ωραιώτερο, εἰς τὸ λαμπρό του δώμα;  
 Στὸ χέρι του τὸ τρυφερὸ ἀνθοῦν μοσκιαῖς καὶ κρίναι,  
 Η κεφαλή του εἰν μάλαμα, τὰ στήθη ἐλεφαντένια.  
 Πότε κόβει τραντάριλο, πότε δροσάτο κένοι  
 'Ο εὐγενικός μου ποθητός στάμορφα περιβόλια.  
 Γελοῦν ἡ χλοίας; καὶ τὰ φυτὰ καὶ ξεφυτρόνει ἀγιούδι,  
 'Οπου τὰ δέματα του Αὐτὸς; τὰ λερά γυρίζει.  
 Μόνον γι' ἀγάπη, γιὰ ἐρωτα καὶ γιὰ ταπειωσύνη  
 Βγάζει τὰ λόγια ἔτσι γλυκά ποὺ δὲν αἰσλάνουν ἄλλη,  
 Οὐδὲ ἡμπορῶ νὰ φυτατιθεν γλυκόκερη εύτογία.

#### — ΙΝΝΙΔΑΛΗ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ —

Σ. Σ. Κ. Χαριζόμενοι τῷ διδετκάλῳ κ. Π. Χιώτη, θερμῶς παρκαλέσαντι τὴν ίματάς, δημιοτεύοντες ἵτο ἀνωτέρω ποιημάτιον.  
 'Εστω δὲ πρὸς γνωστον παντότες ἐνδιαφερομένου διτι τοῦ λοιποῦ δὲν δύναμεθα νὰ καταχωρίσωμεν ἐργον τι ἀν δὲν γνωρίζωμεν.  
 τηλετέ μόνον τοδελάχιστον, τὸ ὄνομα τοῦ ἀποστέλλοντος αὐτό, ἔστω καὶ ἐπιτυχές διν ἡ ὡς ἡ ἀνωτέρω μετάφραστις, ἐρψή συγχρίσουμεν τῷ γεωργῷ καὶ πρωτοπείρω, καθὼδ ὁ ίδιος γράψει, ποιητή.

Τετράγωνο κι' ἀσάλευτο τὸ ύψηλό του χτίριο,  
 Ήσσος καὶ καθαρώτατο γύρω τὸ περιζώνει—  
 'Ολο διεμάντι αἰτιμητο καὶ λαγασὸ χρυσάφι!—  
 'Αστράφτει μέσα κ' ἔκωθε τὴ νύχτα, τὴν ἡμέρα.  
 Διώδεκα πύλαις λαμπυράτες, πύλαις ἀγτινοθόλαι;  
 'Ανοίγουντε τὸ ἔμβο του, καὶ ἄλλα τόσ' ἀστέρια  
 Καθάρια, ὥρτε καὶ φωτεινὰ γύρω τὸ στεφανόνου.

'Εκει δὲν ἀναψαν ποτὲ πάρη φαρμακώμενά,  
 'Αλλὰ λαγάριας, στογχαριοὶ ἄγιοι, ἀγήοι καὶ θεοί,  
 Ειρήνη ἀγάπη καὶ γαύδι, νικη κ' ειδίνια δίξει.  
 Σ' αὐτὴν τὴν τόσο ἀστραφερή τὴν θρησ κατοικεῖ,  
 Τραγοῦδη, παρακάλεσε τὸν εὐγενῆ μου Ἀφέντη.  
 'Οπως καὶ τώρα υψόνομα: μὲ τῆς φυγῆς τό, πόθο,  
 Τὰ κάλλη του ν' ἀξιωθῶ γρήγορας ν' ἀντικρύζω.

### ΗΤΑΝ Ο ΕΡΩΣ ΘΑΝΑΤΟΣ.

Εἶδεν ὑπερ χρίνος μία φωρά  
 Μία κόρη ποὺ ἀπερνοῦσε  
 Γλυκόχρωμη σὰ χρωμή  
 Καὶ δὲν τὸν ἐκυτοῦσε  
 Κι' ἔγυρε μὲ παράπονο  
 Νὰ μαραθή, νὰ σύνηση,  
 'Α δὲν τὸν ἀγαπήση.

Π' μάννα του ἐὰν τὸ πάκουσε,  
 'Η δύστυχη ἐφοβίθη  
 Καὶ τ' ἀστρο ἐπαρχελεύσε,  
 'Σ τὸ χωμάτης δενίθη,  
 Τὴν κόρη νὰ τῆς φέρουνε,  
 Τὴν κόρη νὰ τῆς ηώσουν,  
 Εἰν κρινό της νὰ σώσουν.

Η δύρην ποὺ τὸν ἔθλεπε  
 Καὶ ποὺ τὸν ἀγαποῦσε,  
 Τὴν πῆρε τὸ παράπονο  
 Καὶ τὸν συγνωροτοῦσε  
 — Τὶ ἔγει καὶ μαραντεῖ,  
 Τὶ ἔγει καὶ μαραντεῖ,  
 'Ποσ ὁ κρητός μου σωπίνει;

Κι' ὁ κρητός ποσ τὴν ἄκουσε  
 Δὲν δύναται τὸ στήμα,  
 Παρέζεργε τὰ φύλλα του  
 Στὴς μάννας του τὸ γωμα,  
 Καὶ γιὰ τὴν κόρη τὴν ἔλεγε,  
 Ήσσος θὰ γαθή, θὰ σύνηση,  
 'Α δὲν τὸν ἀγαπήση

Ηλθε ἡ αύγη, κ' ἡ μάννα της  
 Τὴν πῆρε πεθαμένη,  
 Κι ὁ ἐρωτευμένος κρητός της  
 Τὴν εἴχε στολισμένη,  
 Σ τὸ μῆτρα κι δάφνη ἐπικόρπισε  
 Τὰ πράσινά της φύλλα,  
 Κι ὁ χάρος τη μαρίλα!

### Δ. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

#### ΑΙΝΙΓΜΑ Γ'.

Εἶμαι ὅργανον πολέμων  
 'Οχι νέων, ἀλλ' ἀρχιών,  
 'Ομως δὲ πολὺ σπουδαῖον,  
 Δύναμιν πολλὴν προσφέρων.  
 Δύο στοιχεῖα ἀν ἀφιερέπης,  
 Κι ἀντ' αὐτῶν ἄλλα προσθέσης,  
 Εύθυ; θὰ μετεχληθῶ  
 Εἰς ἐν δύσμορφον πτηνόν.

Δ. Σ. Χ.

Τῷ πρώτῳ λίγη δωρηθήσονται τὰ ἀρτίων, έκδοθεντά  
 «Μυρολόγις Λευκάδος» ὑπὸ Ιωάννου Σταματέλου.

#### ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Σελί; 41 σ. B'. στ. 15 ἀντὶ κοιμῶνται γρ. κοσμοῦνται.  
 » 47 » » 34 » ἄλλοις » ἄλλους